

Lord Raffles

genaamd

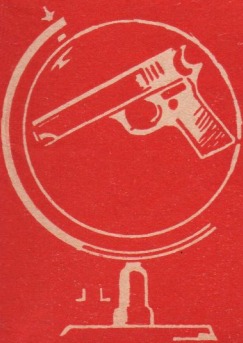
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ALS EEN VROUW HAAT

N° 2757

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

ALS EEN VROUW HAAT

HOOFDSTUK I

DE ONTMOETING IN DE BAR

Het was ongeveer elf uur in de avond, toen er, niet zonder moeite, een paar elegant geklede heren in avondkostuum zich een weg baanden door de bezoekers van de diezelfde avond geopende «Carlton Bar», in het hartje van Londen, waarvan men fluisterde, dat de bouw aan de eigenaar, een voormalige fabrikant van marmelade, jam en vruchtensappen, niet minder dan een half miljoen pond sterling had gekost. Het huis, dat op die plek gestaan had,

was tot de laatste steen afgebroken en had moeten plaats maken voor een van die moderne uitgaanscentra.

De twee heren hadden hun overjassen in bewaring gegeven in de vestiaire en stapten nu de danszaal binnen. Zij waren beiden in rok. Het waren Lord William Aberdeen en zijn particuliere sekretaris Charles Brand.

Zij stonden aan de ingang en keken onderzoekend rond, in de hoop, dat zij nog een plaatsje zouden kunnen be-

machtigen. Het leek echter of zij zouden moeten blijven staan.

Maar de eigenaar, de heer Albert Brash, die goede ogen had, had de deftige bezoekers gezien en scheen goede klanten te ruiken. Hij verliet haastig zijn uitkijkpost, kwam handenwrijvend naar hen toe en zei :

— Als de heren nog een ogenblikje geduld willen hebben, er komt dadelijk een tafeltje vrij van bezoekers, die al afgerekend hebben en direkt gaan vertrekken. Ja, zij staan al op. Als de heren mij willen volgen ?

Lord Aberdeen en zijn sekretaris namen het aanbod aan en volgden de direkteur naar een tafeltje, dat juist ontruimd werd door een heer in gezelschap van twee tamelijk opzichtig geklede dames. Lord Aberdeen knikte Brash toe met een korte hoofdbeweging en ging met zijn sekretaris zitten.

Het was inderdaad een voortreffelijk plekje, dicht bij de dansvloer, vanwaar zij de dansende paren goed zouden kunnen bekijken. Brash wenkte een kelner, wees op de beide heren en trok zich toen met een diepe buiging terug.

Lord Aberdeen en Brand bestelden iets en lieten toen hun blikken rond dwalen. Na enige ogenblikken vroeg de jongeman :

— Hoe vindt je het ?

— Wel, het ziet er niet zo gek uit. Ik heb poffertjeskramen gezien, die het bij deze gelegenheid moeten afleggen.

— Je bent niet gauw tevreden, Edward, zei Brand, lachend het hoofd schuddend. Ik vind het nogal smaakvol.

— Sommige dingen zijn dat ook op zichzelf beschouwd, maar zij horen alleen niet bij elkaar. Er is ook naar mijn smaak veel verguldsel. Het is zo pompeus en parvenu-achtig.

— Maar wat zeg je van het publiek ?

— Het publiek is zoals ik verwachtte. Veel rijke leeglopers en een bepaald soort heren. De dames zijn niet veel zaaks. Toch geloof ik, dat ik hier alweer een vruchtbaar terrein heb gevonden, dat wel waard is eens te worden

ontgonnen.

— Heb je al kennissen gezien ?

— Tot dusverre nog niet. Ik denk, dat men eerst de kat eens uit de boom wil kijken en afwachten, hoe het hier zal worden. Maar dat hier echt deftig publiek zal verschijnen, dat betwijfel ik voorlopig.

Lord Aberdeen keek nogmaals langzaam rond, totdat zijn blikken gevestigd bleven op 'n knappe, rijzige vrouw, die juist voorbij danste in de armen van een heer van onzekere leeftijd, gekleed in een zeer gedurfde avondjapon en die ook hem een ogenblik had aangekeken. Hij volgde de vrouw met de blik, tot hij haar niet meer kon onderscheiden tussen de overige dansers. Een ogenblik later keerde zij weer terug en nogmaals kruisten hun blikken zich. Zij was nauwelijks voor de tweede keer voorbij toen de dans eindigde en de partner van de mooie vrouw haar naar haar plaats bracht. Deze bleek zich op een meter of vijf te bevinden van het tafeltje, waaraan Lord Aberdeen en zijn sekretaris hadden plaats genomen. De vrouw zat nu met de rug naar Lord Aberdeen toegekeerd en praatte zacht met haar metgezel, die met een zijden zakdoek zijn gezicht afveegde.

— Naar wie kijk je toch zo ? vroeg Brand nieuwsgierig. Ik heb al tweemaal iets tegen je gezegd zonder dat je het hoorde.

— Dan moet je mij verontschuldigen, beste kerel. Mijn aandacht was ergens anders, bij die vrouw, in haar vuurrode, sterk gedecolleteerde avondjapon, die met de rug naar mij toezit, niet doet of ze mij niet ziet, maar mij nu en dan in de spiegel tegenover haar scherp opneemt.

— Die vrouw met dat bleke gezicht en dat glanzende zwarte haar ?

— Juist.

— Kennen jullie elkaar dan ?

— Oppervlakkig. Zij heeft mij eens overhoop willen steken, een paar jaar geleden.

— Lieve hemel, en dat zeg je zo kalm ? fluisterde Brand op verschrikte

toon. Hoe komt het, dat ik het niet weet?

— Je weet het drommels goed, beste Charles. Je bent er wel niet bij geweest toen het gebeurde, maar ik heb het je met enkele woorden verteld. Je hebt de vrouw toen ook gezien, alleen was zij toen rosblond, want zij had haar haar geverfd.

— Wat? Zou die vrouw?...

— Ja, het is Irene Malkowska, de knappe Poolse.

— En geloof je, dat ze je herkend heeft?

— Ik weet het niet, maar ik weet wel, dat ze mij voortdurend aankijkt, als iemand, die zich suf piekert en ieder ogenblik kan vinden, waarnaar gezocht wordt.

— Maar dat is knap onaangenaam, vervolgde Brand verschrikt. Wij moesten maar liever weggaan.

— Waarom?

— Ook een vraag! Natuurlijk omdat het voor ons bepaald ongelukkig zou uitkomen, als die vrouw eens in deze volle zaal ging roepen hoe je werkelijk heet.

— Zij zal wel verstandiger zijn. Zij zou mij ongetwijfeld een onaangename tien minuten bezorgen, maar ik zou haar voor enige jaren misschien wel voor tien, in de gevangenis kunnen helpen, als ik de politie weer op haar spoor bracht.

— Maar die vrouw moet je nog altijd fel haten, zij had je lief gekregen, Edward en jij hebt haar bruut opzij geschoven, dat heeft zij je nooit vergeven. Die vrouw levert een voortdurend gevaar voor je op. Waar komt zij in 's hemelsnaam ineens vandaan?

— Voor zover ik weet, vluchtte zij een paar jaar geleden naar Frankrijk, nadat de politie hier, op mijn aanwijzingen, het leven zo zuur had gemaakt aan de Bende der Raven, waar zij en haar minnaar, Luigi Cossari lid van waren. Zij schijnt nu van oordeel te zijn, dat de atmosfeer weer helder is en dat zij het er wel op kon wagen naar Londen terug te keren.

— Maar meldt dan toch dadelijk aan de politie, dat het gevaarlijke canaille weer hier is, ging Brand zacht verder. Kijk eens hoe ze je in de spiegel opneemt. Zij schijnt niet meer op haar partner te letten, die vergeefse moeite doet om haar aandacht te trekken.

— Ik denk er geen sekonde aan, Charles. Zij is een vrouw, het is niet mijn smaak, om haar dadelijk te verraden. Zij heeft misschien helemaal niets kwaads tegen mij in de zin en vroeg of laat zal zij toch wel in de val lopen, ook zonder mijn toedoen.

— Daar zou ik maar niet al te stellig op rekenen, antwoordde de jongeman. Ik herinner mij nog maar al te goed hoe die Irene Malkowska altijd is opgetreden en hoe zij zich steeds heeft weten te onttrekken aan de nasporingen van de politie.

Lord Aberdeen gaf geen antwoord, maar hij wendde zijn blik niet van de knappe vrouw af, die daar op enige afstand aan een tafetje zat en zich helemaal niet meer met hem scheen te bemoeien.

Maar daar klonken weer de eerste tonen van een slow-fox, de vrouw stond haastig op en ging naar de dansruimte, gevolgd door haar partner, die moeite had haar bij te houden. Charles Brand keek haar een ogenblik na, tot zij uit het oog verdween en zei toen op dringende toon:

— Laten wij vertrekken, Edward, de ogen van die vrouw voorspellen weinig goeds. Het zou onplezierig zijn als jij juist in deze dagen met haar in het strijdperk zoudt moeten treden. Bedenk, dat je al je aandacht thans moet bepalen tot de gevaarlijke onderneming die je op touw hebt gezet.

— Misschien heb je wel gelijk, beste kerel. Maar ik neem de vlucht niet voor haar, denk dat niet. Wij weten beiden heel goed wat wij aan elkaar hebben en zij zal mij niet zo gauw verraden, wees daar maar niet bang voor.

Lord Aberdeen riep de kelner, rekenende af en stond op, terwijl Brand zijn voorbeeld volgde. Toen zij op straat

stonden begon Brand :

— Het is mij volkomen een raadsel, hoe het mogelijk is, dat die vrouw je heeft herkend. Zij heeft je toch nooit als Lord Aberdeen gezien ?

— Het is beslist niet zeker, dat zij mij herkend heeft, Charles, al is het zeer waarschijnlijk.

— Maar ze kan je toch nooit als Lord Aberdeen gezien hebben. Je was toen toch altijd vermomd.

— Ik vrees dat 'n vermomming voor een vrouw als zij, geen al te grote waarde heeft, antwoordde Lord Aberdeen, terwijl hij zacht het hoofd schudde. Zij heeft John Raffles van al te dichtbij gezien, onder tal van omstandigheden, in verschillende vermommingen en haar gevoelens jegens mij waren van een andere aard dan die van miljoenen, die mij alleen heel oppervlakkig hebben kunnen zien. Zij is vele dagen achter elkaar in mijn onmiddellijke nabijheid geweest, wetende wie ik was.

— Dat maakt er de zaak niet aangenamer op, reageerde Brand verschromt. Stel je eens voor, dat zij er achter kwam, dat John Raffles en Lord Aberdeen een en dezelfde persoon

waren.

— Dat zou inderdaad ellendig zijn, Charles, want de naam en de titel van die edele Lord hebben mij jaren voortreffelijk beschermd.

— Laten wij dan maar beginnen met ons gauw uit de voeten te maken, drong Brand aan, terwijl hij Raffles bij de arm greep.

Deze wierp nog een blik achter zich, om zich te overtuigen, dat de vrouw hem niet volgde en zei toen :

— Je hebt misschien wel gelijk, het is misschien niet erg dapper, maar de voorzichtigheid kan soms een andere vorm van moed zijn. Zij is er zelfs het beste deel van, zoals een beroemd veldheer eens heeft gezegd. Kom mee.

Brand floot éénmaal op de vingers en nadat zij even hadden moeten wachten kwam er een taxi aanrijden. Raffles stond een ogenblik in tweestrijd en zei toen tamelijk zacht tegen de chauffeur :

— Rijd ons maar naar het begin van de Victoria Street en houd daar stil.

De chauffeur tikte aan zijn pet, Raffles en Brand stapten in, het portier klapte dicht en de taxi zette zich in beweging.

HOOFDSTUK II

DE TUNNEL

Na een rit van ongeveer een half uur stopte de auto aan het begin van de Victoria Street. De beide onafscheidelijke vrienden, die gedurende de rit niet veel gesproken hadden, stapten uit, Raffles rekende met de chauffeur af en stuurde de man weg.

Een ogenblik bleven zij stilstaan om te zien of zij niet gevolgd waren en toen liepen zij haastig de straat verder in. Er waren om deze tijd maar weinig voorbijgangers op straat en Raffles zag totaal niets wat hem argwaan inboezemde. En toch, als hij een paar seconden langer op dezelfde plek was gebleven, zou hij misschien iets hebben opgemerkt, dat hem te denken had gegeven en dat hem heel veel moeilijkheden zou hebben bespaard, omdat het dreigde, voorgoed een einde te maken aan zijn avontuurlijke loopbaan. En toch was het niet iets, wat men kon zien, noch kon horen. Het was de lucht van creosoot, nauwelijks merkbaar en toch voldoende sterk voor... een goede speurhond...

Raffles en Brand hadden zich dus afgewend, nadat zij de auto hadden zien terugrijden en liepen haastig verder. Op ongeveer honderd passen afstand verder sloegen zij een smalle zijstraat in, aan een kant begrensd door een schutting, waarin zich een smalle deur bevond. Deze straat was volkomen verlaten en Raffles kon de

deur open maken en met Brand naar binnengaan, zonder dat iemand het merkte.

De twee mannen stonden nu in een volkomen donkere tuin, die behoorde bij een smal, tamelijk hoog huis, waarvan alleen de bovenste verdieping bewoond scheen te zijn, daar de ramen een flauw lichtschijnsel doorlieten. Zij liepen deze tuin haastig door, waarbij zij moesten vertrouwen op hun bekendheid met de plaatselijke gesteldheid, daar men hier letterlijk geen hand voor ogen kon zien en kwamen zo aan de achterkant van het huis. Zonder dat Brand goed kon zien wat er eigenlijk gebeurde, ging de deur open. Niet het minste geluid, geen krassen van de sleutel in het slot, geen gepiep van scharnieren, totaal niets. Het was alsof de Gentleman-Inbreker een toverformule had uitgesproken en alsof de deur van zelf open was gegaan. Even zacht ging de deur weer dicht en nu knipte Raffles zijn zaklantaarn aan, die hij steeds bij zich droeg.

Het schijnsel verlichtte een smalle gang, die zeker, evenals het hele huis, van zeer oude datum was. De vloer was hier met grote vierkante tegels geplaveid, beurtelings wit en blauw.

Raffles stond een ogenblik stil. Zijn gezicht had een ernstige uitdrukking. Hij streek zich langzaam met de hand over het voorhoofd en zei eindelijk op

zachte toon :

— Het is vreemd, dat het zien van die vrouw mij in een toestand heeft gebracht, die ik tot nog toe niet kende. Ik geloof, dat ik gedurende mijn avontuurlijk leven getoond heb, niet bang te zijn en het is dan ook geen angst, die mij zo dwars zit. Het is als een voorgevoel, dat mij zegt, dat mijn grote macht teneinde loopt.

— Dwaasheid, Edward, wij zijn hier toch volkomen veilig, over vijf minuten zullen wij in je huis in de Cromwell Street zijn en het is volkomen ondenkbaar, dat de vrouw ons heeft kunnen volgen.

— Zij kan medeplichtigen hebben gehad, die bij haar waren, antwoordde Raffles somber. Maar kom, laten wij naar huis gaan. Maar nu wij hier zijn, wil ik even onderzoeken of alles daar boven in orde is.

De twee mannen gingen verder, beklommen een smalle, eikenhouten wenteltrap en gingen op de eerste verdieping een eenvoudig gemeubileerde kamer binnen, die maar één raam had, dat op de tuin uitkeek.

Raffles sloot uiterst voorzichtig het zware gordijn, zodat geen enkel lichtstraaltje naar buiten zou kunnen dringen en deed toen het elektrische licht aan.

Hij trok een stoel voor de schoorsteen, ging erop staan en zijn vingers gleden tastend langs de krullen in de hoek van een zware vergulde spiegel. Bijna direkt ging deze spiegel de hoogte in en maakte 'n smalle opening vrij, die toegang bleek te geven tot een hele grote kast, eigenlijk een soort verborgen vertrekje, waar, langs de muren een groot aantal kleren, uniformen en livreen hingen, terwijl op planken daarboven een menigte kartonnen dozen stonden, allemaal met 'n opschrift. Raffles stapte van de stoel op de schoorsteenmantel en kon zo het geheime vertrekje binnengaan. Het had deuren noch ramen en de enige ingang was door de schoorsteen. Aan de voorkant van het vertrekje, achter de ope-

ning, zag men het rookkanaal, dat in de zoldering verdween.

Raffles keek om zich heen, midden in de geheime kamer staande. Hij liep langzaam het vertrekje door, opende hier en daar een kartonnen doos met pruiken, overtuigde zich dat de hele voorraad in orde was, stapte weer op de stoel en liet het mechanisme werken, waardoor de zware spiegel langzaam weer omlaag gleed en de smalle opening volkomen afsloot. Toen zei hij kort :

— Wij gaan !

Na het licht te hebben uitgedraaid, verlieten de twee vrienden het vertrek en daalden de trap af, tot zij de smalle gang bereikten. Hier bleef Raffles weer een ogenblik staan en liep toen onhoorbaar naar de voordeur van het huis, die aan het andere einde van de gang was. Hij had zijn lantaarn uitgedaan en keek aandachtig naar buiten door het smalle ruitje hoog in de deur.

Brand had hem hoofdschuddend nagezien en mompelde zacht voor zich heen :

— Wat bezielt hem toch ? Zo heb ik hem nog nooit gezien. Hij doet alsof wij hier ieder ogenblik een overval te duchten hebben.

Raffles kwam al terug, na het kleine luikje in de voordeur gesloten te hebben, zodat geen licht naar buiten kon doordringen.

Dicht bij de trap knielde hij neer en tastte onder de vooruitstekende rand van de eerste tree, tot hij een kleine verhevenheid gevonden had, waarop hij drukte. Onmiddellijk schoof, met een nauwelijks merkbaar gerucht, een gedeelte van de met eikenhout beschooten zijwand van de gang opzij. Er werd een opening zichtbaar en het begin van een steele trap van beton.

Brand daalde het eerst af en Raffles volgde hem, na de geheime schuifdeur te hebben dichtgemaakt. De trap was veertien treden hoog en eindigde in een kelder met in het midden een houten luik, zo zwaar, dat de beide mannen moeite genoeg hadden het op te tillen.

Een tamelijk brede, houten trap voerde vandaar naar een tweede kelder, groter dan de eerste.

De twee mannen daalden tegelijk door de opening af, het zware luik met hun ruggen steunend en lieten het op deze manier behoedzaam en zonder lawaai weer in de opening terugzakken. In deze kelder stonden wat lege vaten en kisten en allerhande rommel, zoals men ze dikwijls in dergelijke onderaardse ruimten vindt. De vloer bestond uit kleine, vierkante, rode tegels.

Raffles ging dadelijk naar een hoek van de kelder bij de linkse muur en telde snel de tegels, tot hij bij de dertiende stil hield. Hij had zijn zakmes uit zijn zak gehaald, stak dat tussen de reet en lichtte zonder moeite de tegel op, waaronder een houten drukknop zichtbaar werd. Raffles drukte de knop omlaag en legde dadelijk de tegel weer in de opening.

Met een dof, enigszins knarsend geluid, week een gedeelte van de muur, dicht bij de hoek en die uit gewone metselstenen was opgetrokken. Bij het licht van de beide zaklantaarns werd het begin zichtbaar van een tunnel. Het lichtschijnsel speelde op een eigenaardig voorwerp, dat aan het begin van de tunnel stond en waarvan de metalen delen glinsterden.

Het was een wagentje op twee wielen, die op een enkele rail liepen en dat in evenwicht werd gehouden door een giroscoop. Deze zware schijf begon te werken zodra de elektromotor van het wagentje op gang werd gebracht.

Raffles was op de opening toegelopen terwijl hij zei :

— Wij zullen eens zien, of alles in orde is en of onze brave Henderson wel op zijn post is.

Binnen in de tunnel draaide hij een schakelaar om en direkt flitsten daar binnen aan de zoldering de elektrische lichtjes aan, een eindeloze rij, die nu lieten zien, dat de ondergrondse gang kaarsrecht liep en zich heel ver onder de grond moest uitstrekken. Raffles drukte een kleine koperen handle neer,

liep op het wagentje toe, bracht de elektromotor op gang en direkt vertrok het zonderlinge voertuig met grote snelheid, terwijl de giroscoop snorde als 'n bromtol. In een oogwenk was het uit het gezicht verdwenen.

Ongeveer vijf minuten verliepen. Toen klonk er, in het begin van de tunnel een belletje, dat zacht zijn zilveren geluid liet horen. Raffles keek Brand glimlachend aan en zei :

— Dat is althans een grote geruststelling. De aankomst van het wagentje heeft Henderson wakker gemaakt en hij heeft dadelijk het sein gegeven, om te weten wat er aan de hand is.

Dit zeggende was hij naar de telefoon gelopen, die dicht bij de geheime opening in de muur hing, nam de hoorn van de haak en zei :

— Wij zijn hier, James. Stuur het wagentje maar weer terug. Je wilt het wachtwoord weten ? Braaf zo ! Hier is het : « Pecunia non olet ». In orde ? Gauw dan, wij komen eraan.

Hij legde de hoorn op de haak en een paar minuten later klonk al een eigenaardig zoemend gerucht uit de tunnel, dat snel sterker werd en daar kwam het wagentje aansuizen. Bij het einde van de tunnel kwamen de remmen automatisch in werking en op dezelfde plek, waar het net gestaan had, kwam het vreemde voertuig tot stilstand.

Raffles had de geheime deur in de muur gesloten en nu stapten ze in het wagentje, dat er enigszins uitzag als de zijspan van een motor en waarin een ruimte was vrijgelaten, groot genoeg om er een derde persoon in te vervoeren, of anders goederen van allerlei aard.

Zij, die van het voertuig gebruik maakten, namen achter elkaar plaats op een zadel, en wanneer er zich onverhoeds pech mocht voordoen, konden zij het voertuig toch naar het eindpunt brengen door middel van gewone trappers, zoals men die bij iedere fiets vindt.

Raffles doofde het licht, ging op het voorste zadel zitten, deed de schijn-

werper aan, die zich voor aan het wagentje bevond en bracht de elektromotor op gang. Met een verbazende vaart, die meer dan negentig kilometer per uur bedroeg, vloog het voertuig over de spoorstaaf. De rit duurde omstreeks drie minuten.

Het remde automatisch zijn vaart en de tunnel, die over de hele lengte volkomen recht was, vlak bij de ingang hield tenslotte stil aan het einde van een ruime kelder, helemaal uit gewapend beton opgetrokken en die grens-

de aan het geheime laboratorium, dat zich bevond onder het tuinhuis, behorende bij het kleine herenhuis, dat Raffles sedert enige jaren als Lord William Aberdeen in de Cromwell Street bewoonde.

De twee vrienden stapten af, klommen haastig de geheime trap op, bereikten het tuinhuis en vonden aan de deur Henderson, de chauffeur, een kerel als een boom en die pas gerustgesteld was toen hij Raffles en Brand in levende lijve voor zich had.

HOOFDSTUK III

GEVAAR I

De vrouw, die Raffles gezien had in de Carlton Bar, was inderdaad Irene Malkowska, een internationale misdadigster, die enige jaren tevoren uit Londen had moeten vluchten, maar wie de grond in Boekarest, waar zij het laatst gezeten had, nu ook wat te warm onder de voeten was geworden.

Maar wat Raffles niet wist, dat was, dat Irene al bijna drie weken in de Engelse hoofdstad was en al haar vroegere connecties had aangeknoopt met de Bende der Raven.

Vrees voor de politie scheen zij voorlopig niet te koesteren. Zij had haar haar zo kort mogelijk laten afknippen en deed volstrekt geen moeite zich te verschuilen. Pas later zal de reden blijken van dit schaamteloze gedrag en van de werkloosheid van de politie.

Ook zij had Raffles herkend, na maar heel korte tijd te hebben geaarzeld.

Enige jaren geleden was zij met de

Grote Onbekende voor het eerst in aanraking gekomen en zij had een vurige hartstocht voor hem opgevat. Maar de liefde van de hartstochtelijke vrouw veranderde al gauw in felle haat, toen Raffles haar koeltjes afwees en zelfs zijn leven niet scheen te willen kopen met een liefkozing.

Het was in de tijd, toen de strijd tussen de politie van Londen en de Bende der Raven, een van de gevaarlijkste van de hoofdstad, zijn hoogtepunt bereikt had. John Raffles was de man geweest, die er het meest toe had bijgedragen, dat deze misdadigersbende bijna totaal werd uitgeroeid.

Niet helemaal echter, want op het ogenblik, dat Irene Malkowska weer ten tonele verscheen, had zich een nieuwe kern gevormd en telkens kwamen meer leden zich aanmelden, naarmate de gestraften uit de gevangenis ontslagen werden.

De knappe vrouw was absoluut niet geschrokken toen zij Raffles terugzag. Zij wist heel goed, dat zij voorlopig niets van hem te vrezen zou hebben. Het enige gevoel dat haar beheerste, was wraakzucht en niet alleen wilde zij haar teleurgestelde liefde wreken, maar ook het lot van zovele van haar metgezellen, die door toedoen van de Grote Onbekende met de gevangenis hadden kennis gemaakt.

Enige jaren geleden was Raffles in de macht van de Bende der Raven geweest. Hij had toen weten te ontkomen op een manier, die voor de knappe misdadigster nog altijd een raadsel was en toen had zij al een dure eed gezworen, dat zij zich zou wreken op de man die het gewaagd had, haar liefde af te wijzen.

Irene zag Raffles weggaan en onmiddellijk nam zij haar maatregelen. Zij wenkte snel de kelner, die Raffles bediend had en fluisterde hem toe :

— Laat die twee heren volgen, die net zijn weggegaan, Jim. En geen stomiteiten, versta je. Het is een zaak van het grootste belang. Waarschuw vlug « Brandy Soda », hij staat bij de deur. Haast je. Kom mij hier de uitslag brengen.

Vlug als een haas verdween de kelner en langs een hem bekende omweg bereikte hij eerder de deur dan Raffles en Brand. Hij liep op een haveloos geklede kerel toe en nam hem terzijde.

— Een boodschap van Irene, Brandy Soda, fluisterde hij haastig. Straks komen er twee heren naar buiten : een lange, met grijze ogen, en een kleinere, met dikblond haar. Zij dragen allebei zwarte, laken capes, met rode zijde gevoerd. Irene wil tot iedere prijs weten, waar zij blijven.

Brandy Soda knikte en bromde :

— Akkoord ! Begrepen !

Snel stapte de kelner terug, want Raffles en Brand kwamen de trap al af en hij wilde niet gezien worden. De beide mannen moesten op het trottoir even wachten, voor zij een taxi hadden kunnen krijgen.

Nauwelijks waren zij ingestapt, of de haveloze man haalde een klein flesje uit zijn zak, ontkurkte het en gooidde een gulp van de donkerbruine inhoud tegen een van de achterwielen van de auto. Het was creosoot. De auto reed weg en Brandy Soda, met een brede grijns, zag hem verdwijnen. Toen mompelde hij voor zich heen :

— Haast je maar niet zo, al rijdt je nog zo hard, je zult mij nu niet meer ontkomen.

Hij sloeg zijn overjas open en uit een wijde binnenzak diepte hij een klein hondje op. Het was wat kenners een mormeltje zouden noemen, een hond zonder enig ras, die overeenkomst vertoonde met een ruigharig pincher-tje, een hazewind en een takshond. Om de waarheid te zeggen was het een buitengewoon lelijk dier, niet veel groter dan een flinke rat, maar blijkbaar buitengewoon pienter.

Brandy Soda liet de hond maar heel even aan het flesje met creosoot ruiken en zette toen het dier, dat zich proestend had afgewend, met een kort bevel op de grond.

— Als hij de scherpe lucht niet tot het einde blijft volgen, al was het naar de duivel, dan wil ik geen druppel meer drinken, bromde Brandy Soda voor zich heen. Maar het kan een langdurige karwei worden.

De hond had de lelijke kop naar de grond gebogen en volgde, zonder een ogenblik te aarzelen, het creosootspoor. Langzamerhand verzwakte de lucht iets, doordat het spoor voortdurend met de lucht in aanraking was geweest, maar zo scherp is deze teerlucht, dat zelfs een middelmatige speurhond ze vele honderden mijlen ver kan volgen en zover hoefde Tip — zo was de naam van het mormeltje — niet te gaan.

Maar toch moest Brandy Soda ruim vijf kwartier lopen, voor de hond eindelijk op een punt was gekomen, waar hij blijkbaar besluiteloos rondliep, om vervolgens rechtsomkeert te maken. Brandy Soda begreep dus dat hij op het punt was aangekomen, waar de

beide personen die hij moest volgen waren uitgestapt. Hij liep naar de eerstvolgende straat toe en las daar de naam van de straat op het naam-bordje.

— Victoria Street? bromde hij nadenkend voor zich heen. Wat drommel, wacht eens even, daar moet het huis zijn van die duivelse Raffles. Zou hij het geweest zijn, die Irene mij liet volgen? Maar dan had ze toch veel beter gedaan, als ze mij had opgedragen hem dadelijk een mes tussen de ribben te steken.

Hij nam ook de naam van de zijstraat op en mompelde toen:

— Ik zal haar maar opbellen, dan hoeft zij geen tijd te verliezen.

Hij liep een apotheek binnen, kocht een kleinigheid en vroeg te mogen telefoneren. Een paar sekonden later was de kelner van de Carlton Bar aan het toestel en weinige ogenblikken later wist Irene Malkowska wat zij weten wilde.

De vrouw had gedurende al die tijd de nieuwe nachtclub niet verlaten. Zij bleef daar wachten met het geduld van een kat, die op wacht is voor een muizenhol. Toen de kelner terugkeerde met zijn boodschap, trilde haar hand, die het gouden sigarettenpijpje vasthield, heel even en haar zwarte ogen fonkelden. Maar anders verried niets haar aandoening. Zij was op dat ogenblik alleen. Op zachte toon zei zij tegen de kelner:

— Het is goed, Jim. Brandy Soda heeft zijn best gedaan. Er is nu geen sprake meer van een vergissing. Als die man in de Victoria Street uit de auto is gestapt op honderd passen afstand van het huis, waarop de politie nog altijd het oog houdt, dan was het Raffles en niemand anders. Ik wist ook wel, dat ik mij onmogelijk kon vergissen. Maar nu niet langer gepraat. Wij moeten aan de slag.

— Mag ik weten wat je van plan bent te doen, Irene?

— En dat vraag jij, die op de hoogte kunt zijn van wat er vroeger is ge-

beurd? Wat zou ik anders doen, dan hem in de val te laten lopen en mij dan op hem te wreken? Hij kent mij nog niet; hij zal het weten, wat het betekent, als men een vrouw als ik ben vernedert en beledigt.

— Neem mij niet kwalijk, Irene, maar je hebt hem nog niet, zei de kelner hoofdschuddend. Je verbeeldt je toch niet, dat je hem nog in dat huis zult vinden?

— Als hij er niet is, dan zal ik het onderzoeken, vannacht en als het moet dagen en weken achtereen, totdat ik de uitweg uit zijn hol heb gevonden, of de geheime schuilplaats, waar hij zich dan ergens verborgen houdt. Maar ik hoop, dat wij hem kunnen overvallen en dat wij hem daarginds nog zullen vinden. Bel Delmont even op en zeg hem dat hij mij wacht met een snelle auto aan de ingang van deze bar, met drie of vier vertrouwde en vooral sterke mannen. Aan babies hebben wij niets, als het om een man als Raffles gaat.

Op dit ogenblik werd de kelner door een van de bezoekers gewenkt en hij moest zich verwijderen.

Irene was langzaam opgestaan en sloeg haar zijden cape om. Zij verliet de bar, nagezien door de bewonderende blikken van een groot aantal heren, die wel iets anders gekeken zouden hebben, als zij geweten hadden wie deze vrouw was. Zij bleef nog even in de zaal en toen zij eindelijk de bar verliet, kwam daar net een grote auto aanrijden, een gesloten wagen, waarin vijf mannen zaten en die stopte voor het nieuwe gebouw.

Het portier werd van binnen geopend en een donker mannenhoofd kwam even naar buiten steken en keek rond. Irene liep snel op de auto toe en zei zacht tegen de man, die het portier geopend had:

— Goed dat je er bent, Delmont. Ik geloof dat het voor mij een goede nacht wordt.

— Wat is er eigenlijk aan de hand?

— Wel, niets anders dan dat ik het spoor van Raffles terug heb gevonden. Hij moet op dit ogenblik in zijn huis

in de Victoria Street zijn en zonder idee, dat er gevaar dreigt.

— Als dat waar is, Irene, dan heb je je terugkeer in ons midden schitterend ingeluid. John Raffles zal het ons nooit meer lastig kunnen maken. Maar waarom zouden wij niet direkt de politie waarschuwen en haar dit werkje overlaten?

— De politie? En ik dan? Geloof je, dat het mij voldoende zou zijn, hem in de gevangenis te weten? Ha, ha, ha, dan ken je mij nog niet. Ik wil zijn bloed zien, ik wil er voorgoed een einde aan maken. O, hoe snak ik er naar, die man te zien beven, die mij heeft verstiten. Meer nog, hij heeft mijn vrienden gedood of aan de beul overgeleverd. Hij moet sterven.

— Nog altijd hetzelfde katje van vroeger, zei Delmont grinnikend. Nu, als wij hem kunnen krijgen, dan kun jij verder met hem doen wat je wilt, maar alleen op deze voorwaarde, dat het ons geen last geeft. Ik zelf zou ook liever zien, dat Raffles voorgoed van het wereldtoneel verdween, maar niet ten koste van de veiligheid van de bendes.

— Maak je maar niet bezorgd, ik zal wel zorgen, dat alles stil en zonder opzien te baren in zijn werk gaat, antwoordde Irene. Je hebt toch, hoop ik, alles bij je wat nodig is om binnen te dringen?

— Dat spreekt vanzelf. Maar dat wil ik je wel zeggen: wij zijn er nog niet binnen. Als hij daar werkelijk de nacht doorbrengt, dan zal hij wel maatregelen hebben genomen, om zich tegen iedere overval te beschermen. Heeft hij jou ook gezien?

— Zeker.

— Daar heb je het al. Maar nu is hij natuurlijk op zijn «qui vive».

— En dat wordt er niet beter op, Delmont, als wij hier als oude wijven blijven kletsen, viel Irene hem ruw in de rede. Schik een eind op.

Zij wendde zich tot de chauffeur, zei zacht iets tegen hem en kroop toen in de auto. Het portier klapte dicht en de

grote wagen zette zich in beweging. Snel en de kortste weg kiezend, stuurde de chauffeur de wagen door de straten en stopte op de plek, die Brandy Soda had opgegeven.

Dadelijk kwam de haveloze man uit de duisternis van een diep portiek te voorschijn en kwam voor het portier staan, waarvan Irene Malkowska het raampje had laten zakken.

— Iets bijzonders gezien, Brandy? vroeg ze zacht.

— Niets, edele vrouw, antwoordde de man. Als uwe Majesteit zich wil verwaardigen uit te stappen? Zijn huis is nauwelijks honderd passen hier vandaan en hij heeft uitstekende oren, dat zult u misschien wel weten.

— Houd je brutale opmerkingen maar voor je, Brandy, zei de vrouw, terwijl ze de wenkbrauwen fronste. Ik ben niet in een stemming voor grapjes. Vooruit mannen, wij zullen de rest van de weg te voet moeten afleggen, want die dronkelap heeft gelijk, als Raffles een auto voor de deur hoort stoppen, maakt hij zich dadelijk uit de voeten.

Het hele troepje boeven verliet snel de auto die nu heel langzaam nog een vijftigtal meters verder reed en toen bleef staan bij het begin van een brede zijstraat. Het was nu zo laat, dat niemand meer op straat zich vertoonde. Trouwens, wie zou het kleine gezelschap uitstekend geklede heren gewantrouwd hebben, of 'de knappe jonge vrouw, in haar dure kleding?

Wat Brandy Soda betreft, hij hield zich wijselijk achteraf, daar het zeker een eigenaardige indruk zou hebben gemaakt, die schooier zo vertrouwelijk te zien praten met die deftige mensen.

— Dit is het huis, zei Delmont flusterend toen het kleine troepje het smalle, oude gebouw bereikt had.

— Snel aan de slag, beval Irene. En zo zacht mogelijk, want de bovenverdiepingen zijn bewoond. Ik zie, dat je «Keylock Buck» bij je hebt. Des te beter. Dan moet onze koning van het slotenmakersgilde maar gauw eens aan het werk gaan.

— Aan de voorkant ? vroeg Buck, 'n klein mannetje met een smal, tanig gezicht.

— Ben je gek ? Dan konden wij de zaak evengoed direkt vergeten, antwoordde Irene ongeduldig. Het moet natuurlijk aan de achterkant gebeuren. Het huis heeft een achterdeur, die in een tuin uitkomt, waar een schutting omheen staat, daar in die zijstraat. Laat er een op wacht blijven staan, wij gaan over de schutting. Ik wil er in ieder geval bij zijn.

Terwijl iemand op wacht bleef staan, in de schaduw van een vooruitspringende muur, gingen de anderen snel de zijstraat in, tot zij de schutting bereikten. Eén man ging in gebukte hou-

ding tegen de schutting leunen en de vrouw klom, geholpen door twee van de mannen, met katachtige lenigheid op zijn rug en vandaar op de schuttingrand, zonder zich in het minst te bekommeren om haar kostbare kleding. De anderen volgden vlug en zonder lawaai te hebben gemaakt stonden zij aan de andere kant van de hoge schutting.

Zelfs in deze duisternis kon Delmont de ogen van Irene zien fonkelen als die van een tijger, toen zij zacht fluisterde :

— En nu opgepast ! Als hij hier werkelijk binnen is, dan mag hij over een half uur zijn testament maken.

HOOFDSTUK IV

HET GEHEIM VAN RAFFLES

Zonder zich zelfs te bewegen bleven de vijf mannen en de vrouw enige tijd luisterend staan. Toen boog Irene zich naar Keylock Buck en fluisterde hem in :

— Probeér het maar niet aan de deuren, maar liever aan een van de ramen. Ik geloof, dat zij met luiken gesloten zijn, maar dat zal voor jou wel geen bezwaar zijn, jij bent daarin zo handig.

— Je weet wel, Irene, dat ik zou proberen voor jou de hemelpoort open te breken.

— Ik weet wel, dat je veel voor mij over hebt, Buck, doe je best maar. Delmont zal je zeker belonen als je slaagt.

Buck bromde iets voor zich heen en wierp een felle blik vol haat in de richting van zijn chef, van wie hij maar al te goed wist, dat hij op dit ogenblik de minnaar was van Irene Malkowska.

Toen ging hij voorzichtig over het gras naast het grintpad naar de achterkant van het huis en begon met heel zorgvuldig het raam te onderzoeken, dat zich naast de deur bevond. Het was aan de binnenkant gesloten met een ijzeren luik, zoals hij gauw genoeg ontdekte. Even krabde Buck zich achter het oor, maar toen klemde hij de tanden open.

Hij haalde van onder zijn jas een kleine handtas te voorschijn, opende deze en nam er een snijdiamant uit.

Met een zacht geluid, alsof er zijde werd gescheurd, sneed de diamant door het glas, hij besmeerde zijn hand met iets uit een doosje, dat veel op zalf geleek, drukte toen die ingesmeerde hand op de ruit en een ogenblik later kon hij deze uit de sponning nemen.

Nogmaals onderzocht hij het luik en ontdekte, dat het uit een enkel stuk bestond en stevig gesloten was. Maar de bandiet dacht er niet aan het spel zo gauw gewonnen te geven. Hij vond een smalle reet, stak er een heel fijn zaagje tussen en sneed de draad door, die de alarminstallatie in werking moest stellen.

Daarop begon hij met het grootste geduld en door middel van allerlei fijne gereedschappen het luik aan te tasten, totdat hij er tenslotte in geslaagd was de sluiting door te vijlen. Hij duwde even en het luik week.

Irene Malkowska, die met gespannen aandacht had toegekeken, klopte hem op de schouder en fluisterde :

— Dat heb je heel knap gedaan, Buck en in nauwelijks een kwartier. Raffles zelf zou het je niet kunnen verbeteren. Nu gauw naar binnen. Houd je wapens klaar en aarzel niet er dadelijk gebruik van te maken, wanneer het noodzakelijk is.

Eén voor één klommen de schurken naar binnen en stonden nu in 'n schaars gemeubeld vertrek, waarvan de deur

uitkwam op een smalle gang. Hier stonden zij weer geruime tijd stil, om te luisteren, totdat de vrouw zacht beval:

— Naar boven. Zijn slaapkamer is op de eerste verdieping.

— Maar denk er om, dat hij iemand bij zich had, fluisterde Brandy Soda, die was meegegaan.

— Als die vent Raffles te hulp komt, moet hij er ook aan geloven en anders kun je hem, wat mij betreft, laten lopen, antwoordde Irene schouderophalend. Raffles is de man, die ander was alleen zijn hulpje, die deed wat Raffles hem opdroeg.

— Maar die kan ons misschien nog schade genoeg berokkenen, meende Delmont.

— Daar hoeft je niet bang voor te zijn. Die jongeman zou zeker zelf nooit op het idee zijn gekomen in te breken en, vergeleken met het genie van Raffles, hebben zijn bekwaamheden niets te betekenen. En nu vooruit. Houd je revolvers en je messen klaar. Heb je ook gezorgd voor het gifgas, Delmont?

— Er is op alles gerekend, Irene, antwoordde haar minnaar. Als de kamer niet al te groot is, zal mijn voorraad ruimschoots toereikend zijn om hen allebei te bedwelmen.

— Voort dan.

Zacht als katten slopen twee mannen de trap op. Het waren Delmont en Brandy Soda, die allereerst zouden proberen de slaapkamer met een bedwelmen- de damp te vullen. Twee anderen gingen terug naar de tuin, om daar te belletten dat het wild langs het raam zou kunnen ontsnappen, als Raffles voortijdig mocht ontwaken onder de invloed van het bedwelmen- de gas. De anderen hielden aan de voet van de trap de wacht.

Delmont had een stalen fles uit een handtas genomen, die wel enigszins leek op een gewone spuitwater-syphon. Hij maakte er een gewapende rubber- slang aan vast, terwijl Brandy Soda naar een goede plek zocht, om het uiteinde van die slang binnen het vertrek te brengen. Een blik door het sleutel-

gat zei hem, dat hij niet behoefde te proberen het gas daardoor naar binnen te spuiten, want de sleutel stak blijkbaar van binnen op het slot.

Maar eindelijk had hij toch iets gevonden. Het huis was oud en de deuren sloten niet al te goed meer. Dat was ook met deze deur het geval, die aan de bovenkant een kier vertoonde van bijna een centimeter breed. Het afgeplatte einde van de rubberslang werd door deze kier gestoken en met behulp van een Engelse sleutel draaide Delmont het ventiel open, zodat het giftige gas ongehinderd het vertrek kon binnen stromen. Na een kwartier ongeveer was de fles leeg.

— Dat zal wel voldoende zijn, fluisterde de bandiet grijnslachend.

Hij zette de stalen fles voorzichtig neer en daalde een paar treden de trap- pen af, terwijl hij zacht zei:

— Het is afgelopen, Irene. Ik denk wel dat ze hun bekomst hebben.

— Als je hen maar niet te veel hebt vergeven, zodat ik hen daarbinnen al dood vind, zei Irene. Ik zou het je nooit vergeven, als je mij belet had, hem mijn wraak in het gezicht te spuwen.

Zij was onder het spreken de trap opgelopen, gevolgd door de anderen. Op het smalle portaal deden allen een gasmasker voor, om straks zonder ge- vaar te lopen, te kunnen binnendrin- gen.

— Kijk jij eens naar het slot en de grendels, Buck, zei Irene zacht.

— De deur is helemaal niet gesloten. Kijk maar.

Hij greep de knop, draaide eraan en duwde de deur zonder enige moeite open terwijl hij dadelijk het gasmasker weer voor zijn mond liet vallen.

Bijna tegelijk stapten alle bandieten het vertrek binnen, hun revolvers en messen in de vuist. Irene Malkowska was de eerste. In haar kleine vuist flikkerde het lemmet van een korte dolk, die zij net te voorschijn had gehaald. Maar verbluft bleven allen staan. Daar stond het grote bed, keurig opgemaakt en onbeslapen. De deur van het aan-

grenzende vertrek stond open. Met een doffe kreet van woede stormde Irene er binnen. Daar vond zij een tweede bed dat ook onbeslapen was. Zij rende weer naar het andere vertrek en schoof het raam open, om aan het giftige gas gelegenheid te geven, weg te trekken.

En daar stond zij, bij het raam, met gebogen hoofd en gebalde vuisten, terwijl haar ogen bliksems schoten boven het gasmasker, dat het hele benedenge-deelte van het gezicht bedekte. Plotse-ling hief zij de rechterarm op en stiet de dolk met een zo heftige beweging van dolle woede in het hout van de raampost, dat zij moeite had het wapen weer los te maken. Na enige minuten rukte zij het gasmasker af en sis-send kwam het over haar lippen :

— Zij zijn dus weer weg. Alles was vergeefs. Ben je hier in de buurt gebleven ? zo wendde Irene zich tot Brand-y Soda.

— Op nauwelijks tien passen afstand. Ik ben jullie pas tegemoet gekomen, toen ik de auto hoorde aankomen.

— En niets verdachts gehoord ?

— Niets. Ik wist niet beter of zij zouden hier nog zijn.

— Kunnen zij niet aan de achterkant van het huis ontkomen zijn, zonder dat je het merkte ?

— Dat is bijna onmogelijk. Ik heb daarop gerekend en ik heb post gevat juist tegenover de zijstraat, om ook de schutting in het oog te kunnen houden.

— Het is goed, antwoordde de vrouw kortaf.

Zij stond een ogenblik in gedachten en vervolgde :

— Wij hoeven er natuurlijk niet op te rekenen dat hij nog hier in huis is. In dat geval zou het lawaai, dat wij gemaakt hebben, hem wel wakker gemaakt hebben. Maar nu wij hier binnen zijn gedrongen, nu zal ik niet rusten voor wij het geheim van dit huis doorgond hebben. Er zijn misschien schuilhoeken en al zou ik mij hier door de politie moeten laten arresteren, ik zal ze vinden. Komt mannen, wij gaan

alle kamers zorgvuldig doorzoeken.

Zodra het giftige gas uit de slaapkamer was weggetrokken, werd het raam weer gesloten, het gordijn dichtgetrokken en het licht werd opgedraaid. Met grote zorg werd het hele vertrek doorzocht. Maar bekwame lieden als Delmont en Buck zagen al heel gauw dat er althans in deze kamer onmogelijk schuilplaatsen konden zijn, nadat zij de dikte van de muren hadden onderzocht. Dat zelfde gold voor het aangrenzende slaapvertrek.

Maar een derde kamer wekte direkt de argwaan van Delmont, die in het midden van het vertrek bleef staan en aandachtig rondkeek. Toen liep hij langzaam op de schoorsteen toe, bukte zich, probeerde in het schoorsteengat te kijken en richtte zich weer op, terwijl hij zacht iets voor zich heen bromde. Hij ging opzij van de spiegel staan, probeerde er achter te kijken, wat hem niet lukte en wilde toen een poging doen, de spiegel van zijn plaats te tillen. Waarschijnlijk drukte hij hierbij onbewust op de kleine verhevenheid in de rand van de spiegel, want geruisloos ging het zware ding omhoog en maakte zo de opening van het geheim vertrekje vrij.

Onwillekeurig hadden allen hun revolvers opgeheven, in de stellige verwachting, dat Raffles zich in deze geheime kamer moest ophouden, maar al gauw ontdekten zij hun vergissing. Delmont was al op een stoel geklauterd en vandaar op de schoorsteenmantel gestapt, zodat hij het vertrekje binnen kon komen. Hij betastte alle kleren die daar hingen, om zich te vergewissen, dat er zich niemand achter verschool, overtuigde zich dat het hokje geen enkele deur bezat, dat er zich in de plankenvloer geen luik bevond en voegde zich toen weer bij de anderen met de woorden :

— Ik vermoedde al dadelijk, dat er iets met die schoorsteen niet in orde was. Zoals je ziet, heeft hij daar een hele opslagplaats van vermommingen en de politie heeft daar al die tijd niets

van ontdekt.

— Verder ! Verder ! beval Irene Malkowska ongeduldig. Ik ben hier niet gekomen om naar kleren te zoeken, ik wil de man vinden, die ze droeg. Naar beneden ! Misschien vinden wij iets in de kelders.

Ze daalden de trap weer af en stonden nu opnieuw in de smalle gang, aan weerszijden met door de tijd bijna zwart geworden eikenhout beschoten. Vergeefs zochten zij hier naar een kelderdeur.

— En er moet toch een kelderruimte zijn, bromde Delmont verwoed. De grond klinkt hol onder onze voeten.

— Maak eens een paar tegels los, beval Irene. Het is nog geen half drie, wij hebben nog wel twee uren, voor het volkomen dag is en ik zou anders toch niet kunnen slapen.

Een paar van de bandieten hadden zich inmiddels gebukt en met de sterke lemmetten van hun messen konden zij een paar van de grote tegels uit de vloer lichten. Daaronder bevond zich een laag metselstenen waarvan er ook enige verwijderd werden. Vervolgens kwamen er dikke eiken planken, voor een deel vergaan door de invloed van ouderdom en vocht, over zware dwarsbalken gelegd en toen er een gat in die planken was gemaakt, kon men in de daaronder gelegen kelderruimte zien.

— Ik dacht het al, zei Delmont. Er moet hier ergens een geheime toegang tot die kelder zijn.

— Wij zullen ons niet de moeite geven er naar te zoeken, riep Irene nijdig. Maak dat gat maar wat groter, dan zullen wij ons er door laten zakken. Jullie hebt toch wel touw bij je ?

— Neem mij niet kwalijk, Irene, maar dat is wel een beetje te veel verlangd, zei Delmont spottend. Toen je mij liet halen, wist ik natuurlijk niet, dat wij een Alpentochtje zouden ondernemen. Maar in de tuin zal wel ergens touw te vinden zijn, of een ladder, wat zeker evengoed is.

— Ga dan kijken of er iets van onze gading te vinden is. Wij moeten tot

iedere prijs naar beneden.

— Maar als zij daar beneden zijn en ons één voor één neerschieten ? vroeg Brandy Soda, die een voorzichtig man was.

— Dat kan alleen met de eerste gebeuren, antwoordde Irene koeltjes. Wij zullen nog wel andere middelen verzinnen, om hen te pakken te krijgen, maar zij zijn daar niet meer, wees daar maar zeker van. Flug, touwen of een ladder.

Een paar mannen slopen door de gang weer naar de donkere tuin en keerden een ogenblik later terug met een vrij lange ladder, die lang genoeg bleek te zijn om van de bodem van de kelder tot even boven de opening in de vloer te reiken, die intussen door de andere bandieten voldoende vergroot was om zelfs de dikste onder hen door te laten. Irene toonde haar moed, door als eerste van allen naar beneden te klimmen. Zij werd op de voet gevolgd door Buck en de anderen. Zodra zij weer licht hadden gemaakt, wees Irene op de betonnen trap en zei :

— Daar aan het bovenste van de trap is een houten paneel, zeker een van de eikenhouten schotten in de zijwand van de gang. Nu, wij hadden er misschien uren naar kunnen zoeken, om dat paneel te doen bewegen. En nu allen aan het werk.

— Wat voor werk ? vroeg Brandy Soda onnozel. Ik zie niet in, wat wij hier te maken hebben ? Er staat niets in deze kelder.

— Ik geloof, dat ik dat ook wel zou hebben opgemerkt, zonder dat jij me daar opmerkzaam op hoefde te maken, zei Irene scherp. Maar je schijnt niet het luik in de vloer te hebben gezien. Vooruit mannen, wij moeten verder, altijd verder. Open dat luik.

Een paar van de krachtigste mannen bukten zich, maar hadden moeite genoeg het zware luik te openen, terwijl een derde met de revolver in de vuist bij de opening klaar stond. En weer was Irene de eerste, die onverschrokken de houten trap afdaalde, die naar de tweede kelder voerde. Toen de an-

deren haar wilden volgen, riep de vrouw :

— Laat een van jullie bij het luik blijven, zodat het niet boven ons gesloten kan worden. Het is toch niet onmogelijk, dat die schurk van een Raffles zich toch nog ergens in het huis verborgen heeft gehouden.

Een van de bandieten bleef dus bij het luik de wacht houden en de anderen zochten ijverig in de vaten en lege kisten, de revolver klaar om te schieten.

Wat Irene betreft, zij begreep wel, dat ook deze kelder een geheim moest hebben, dat er een tweede uitgang moest zijn. IJverig begon zij, door Keylock Buck en Delmont geholpen, de muren te bekloppen. Een daarvan leek wat hol te klinken en toch vertoonde zich nergens een voeg, een reet. De kisten en vaten werden van hun plaatsen geschoven, maar zij vonden niets. En toch was de vrouw er vast van overtuigd, dat deze kelder een geheime uitgang moest hebben, waartoe zou hij anders dienen ?

— Onderzoek zorgvuldig de vloer, beval zij. Misschien is er een weg naar beneden, nog dieper. Maak desnoods alle tegels los, vooral die langs de muren. En natuurlijk alleen voor zover zij niet door zware kisten of vaten bedekt zijn.

Op dit bevel gingen alle mannen door de knieën en begonnen met de grootste ijver alle tegels langs de onderkant van de vier muren van hun plaats te lichten.

Nauwelijks waren ze tien minuten met dit werk bezig of Buck slaakte 'n kreet van zegepraal en wees met uitgestrekte wijsvinger op de houten knop in de opening die hij net had vrij ge-

maakt. Hij drukte er op en direkt schoof een gedeelte van de muur opzij en maakte de ingang tot de tunnel vrij.

Enige ogenblikken bleven de bandieten in de grootste verbazing staan. Wel had Irene al begrepen, dat er aan dit huis een geheime uitgang moest zijn, maar zij had niet vermoed dat zich onder de grond op deze plek zo 'n lange tunnel zich zou uitstrekken, kaarsrecht.

Zij was zelf de eerste die langzaam naar voren kwam en voorzichtig rondkeek. Delmont volgde haar op de voet. Zij bekeken samen het wagentje en Delmont wilde er al aankomen, toen de vrouw hem met een gebaar tegenhield en zacht zei :

— Raak het niet aan. Ik ken Raffles. Hij zal wel zo verstandig zijn geweest de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen, ingeval deze tunnel werd ontdekt en als wij van dat wagentje gebruik maken of hier iets aanraken, kunnen wij er zeker van zijn dat hij het aan het andere eind van de tunnel zal merken. Het is zelfs niet zeker of het openschuiven van de deur niet ten gevolge heeft gehad, dat men aan het andere einde gewaarschuwd werd. Wij zullen dus lopen, zonder van dat eigenaardige voertuig gebruik te maken en aan het andere einde van deze tunnel hoop ik mijn wraak te vinden.

— Zullen wij de deur achter ons open laten ?

— Natuurlijk. Wij mogen ons de terugweg niet afsnijden. Raffles is geen kind en je hoeft vooral niet te denken dat wij er al zijn. Als hij weet, dat hij ontdekt is, dan zal hij zijn huid zeker duur verkopen. En nu vooruit, ik voel dat wij ons doel gauw bereikt zullen hebben.

HOOFDSTUK V

DE STALEN DEUR

Het was ongeveer half drie in de nacht toen Raffles, die gewoonlijk heel licht sliep, plotseling wakker schrok. Het was het schelle, doordringende en hoge geluid van een alarmbel, die vlak bij het hoofdeinde van zijn bed was aangebracht.

Onmiddellijk zat Raffles overeind, dadelijk klaar wakker en keek naar de bel, waartegen het kleine hamertje nog altijd met grote kracht en snelheid bleef trillen. Hij liet zich snel uit bed glijden, schoot zijn leren pantoffels aan en liep op de tussendeur toe, die zijn eigen kamer van die van Charles Brand scheidde.

En nog altijd ratelde de bel, toen Raffles al naast het bed van de jongeman stond, die nog rustig sliep, zijn hand op zijn schouder legde en hem zacht heen en weer schudde. Dadelijk was Brand wakker. Hij wreef zich de slaap uit de ogen en plotseling drong het geratel van de bel tot hem door. Hij wierp de deken van zich af en zei geschrokken :

— Edward, de bel gaat.

— Ja, Charles, de bel gaat en je ziet dus, dat ik vanavond niet helemaal ongelijk had, toen ik een beetje pessimistisch gestemd was. Iemand heeft de deur aan de andere kant van de tunnel geopend. Sta gauw op.

Terwijl Brand uit bed sprong en enige kledingstukken aantrok, ging Raf-

fles naar zijn slaapkamer terug en zette de bel af. Daarna liep hij op een van de wanden van het vertrek toe en nam een klein schilderij van zijn plaats, dat een opening bleek te bedekken, waarin een viertal kleine elektrische lampjes van verschillende kleur waren aangebracht. Op dit ogenblik gloeide er een geel lampje. Raffles zette het schilderij op de grond en begon zich haastig aan te kleden. Zijn gezicht was bleek en een diepe rimpel was tussen de wenkbrauwen zichtbaar.

Brand vertoonde zich op de drempel van de tussendeur, nu zelf zeer verontrost, terwijl hij bezig was zijn das om te doen.

— Wat kan dat zijn ? vroeg hij nu zacht, alsof hij bang was dat men hem zou kunnen horen.

— Een vraag waarop maar één antwoord is, Charles. Het is natuurlijk niemand anders dan dat duivelse wijf, Irene Malkowska, met of zonder de politie.

— Wat denk je te doen ?

— Ik blijf tot het laatste ogenblik hier. Ik geef de vesting niet over voor ik mijn laatste kruik verschoten heb. Ik hoop dat de stalen deur aan deze kant van de tunnel hen zal tegenhouden en dan kan alles misschien nog goed aflopen. Is dat niet het geval, weten zij hier binnen te dringen, dan vrees ik, dat er in mijn leven een grote

verandering zal plaats grijpen en dan wordt mij een van mijn krachtigste wapens, mijn persoonlijkheid als Lord Aberdeen uit de hand geslagen. Ik zal dan om zo te zeggen vogelvrij zijn in mijn eigen land, het zal mij zelfs moeilijk vallen weer in het bezit te komen van mijn vliegmaschine, mijn duikboot, zelfs mijn gewone motorboten. Ik zal van voren af aan moeten beginnen.

— Zover zijn wij gelukkig nog niet, Edward, riep Brand uit. Hebben zij van het wagentje gebruik gemaakt?

— Nee, het gele lampje gloeit. Zij zullen misschien niet durven omdat Irene begrijpen moet, dat ik mij niet laat verrassen en dat er hier wel een alarmsein zal klinken, als zij van de wagen gebruik maken. Maar nu geen getreuzel, misschien bedenken zij zich nog en dan kunnen zij binnen vijf minuten het andere einde van de tunnel bereikt hebben. Laten wij dadelijk Henderson waarschuwen.

Vliegensvlug hadden de beide mannen zich aangekleed en toen zij het vertrek verlieten glósde nog altijd het gele lampje, als bewijs, dat men aan de andere kant van de tunnel het wagentje niet had aangeraakt, want in dat geval zou de rode lamp zijn gaan gloeien. Raffles en Brand daalden haastig en volkomen geruisloos de brede trap af, bereikten de hall en kwamen in de gang, die naar de achterkant van het huis liep. Raffles opende de deur, die met zware grendels gesloten en voorzien was van een alarminstallatie en haastig gingen de twee vrienden door de tuin.

Boven de garage sliep Henderson in zijn kamertje, de trouwe reus, die Raffles zo dikwijls met zijn leven verdedigd had tegen de vreselijkste gevaren. Naast de brede deur van de garage was een knop aangebracht, waarop Raffles drukte. Toen zei hij tegen Brand:

— Stel James op de hoogte, zeg hem dat hij zich onmiddellijk moet aankleden, helemaal, versta mij goed, want niemand kan zeggen, of wij binnen een

half uur niet verplicht zullen zijn te vluchten en voeg je dan met hem bij mij beneden in de geheime werkplaats.

— Begrepen, Edward, antwoordde Brand zacht. Maar kun je, als de nood aan de man komt, niet het uiterste middel gebruiken en de tunnel over een gedeelte laten instorten?

— Nee, Charles, dat middel kan en wil ik niet meer toepassen. Boven de enige plek, waar het mogelijk zou zijn zo 'n instorting te veroorzaken staat een groot huis vol mensen. Je kent mij voldoende om te weten dat ik, om mijzelf te redden, het leven van dertig of veertig onschuldigen niet in de waagschaal zal stellen.

— Dan moeten wij maar op de stallen deur vertrouwen, riep Brand uit, terwijl Raffles in de duisternis wegrende naar het tuinhuis.

Boven de deur van de garage was 'n raam opengeschoven, waardoor het grote hoofd van Henderson met verwarde haren te voorschijn kwam. Brand had naar boven gekeken en zei nu:

— Kleeed je onmiddellijk en vlug aan James, en kom dan hier.

— Bent u het, mijnheer Brand? En mylord? Er is toch geen gevaar?

— Er is integendeel heel groot gevaar, James. Vraag niets en kom direct beneden.

Het raam werd vlug dichtgeschoven en er waren nog geen vijf minuten verlopen, of Henderson kwam, helemaal gekleed, naar buiten, met een ongeruste uitdrukking op zijn gezicht.

— Zeg mij nu gauw wat er is, mijnheer Brand, zei hij met onwaste stem. Alles is toch goed met mylord?

— Zo goed als met ons, James. Niet beter en niet slechter. Wij waren nu alle drie in hetzelfde schuitje. Om kort te gaan: men heeft het bestaan van de tunnel ontdekt.

— De tunnel, die naar het huis in de Victoria Street loopt? vroeg Henderson verschrikt.

— Ja!

— En wie zijn het, die daar achter zijn gekomen?

— Waarschijnlijk bittere vijanden van mylord, James. Irene Malkowska en haar bondgenoten en misschien ook wel de politie. En ik weet eigenlijk niet wat erger is.

— Maar wij zullen hen toch wel kunnen tegenhouden, mijnheer Brand? riep Henderson uit, terwijl hij zijn ontzaglijke vuisten balde.

— Het is te hopen, James, zei Brand zacht.

Onder het spreken waren de beide mannen snel doorgelopen en gingen nu het tuinhuis binnen.

In een van de beide vertrekken bevond zich, achter de schoorsteenmantel, de geheime toegang tot de smalle ijzeren trap, die afdaalde naar de ondergrondse werkplaats, waar het geniale brein van de Grote Onbekende al zo veel wonderlijke werktuigen had uitgedacht. Raffles had de geheime deur open laten staan en vlug gingen de beide mannen achter elkaar de smalle ijzeren trap af, die uitkwam in de werkplaats.

Deze was op dit ogenblik daghelder verlicht door een tweetal sterke lampen. Behalve de opening voor de trap was er nog maar één deur, van massief eikenhout, met ijzer beslagen, die toegang gaf tot de kelder, waarop de tunnel rechtstreeks uitliep en waarvan hij gescheiden kon worden door een stevige stalen valdeur, verscheidene tonnen zwaar en bijna een halve decimeter dik, die alleen door een zware elektromotor op en neer kon worden bewogen.

Zij vonden in deze kelder Raffles aan die daar onbeweeglijk stilstond, de armen over elkaar gekruist, het hoofd gebogen. De stalen deur was neergelaten en sloot de opening van de tunnel volkomen af. Er was geen slot, geen enkele kier en het was onmogelijk, haar aan de binnenkant van de tunnel te openen of te sluiten. Dat kon alleen in deze kelder gebeuren.

Raffles hief langzaam het hoofd op, toen hij de beide mannen binnen zag komen en zei toen ernstig, terwijl hij

zich tot Henderson wendde:

— Mijnheer Brand zal je wel op de hoogte hebben gebracht, James. Ik wil niet verzwijgen, dat er ons groot gevaar dreigt, groter dan wij ooit het hoofd moesten bieden. O zeker, ik zou het kunnen ontlopen, door je nu eenvoudig opdracht te geven snel een auto klaar te maken en dan te vluchten. Maar mijn geheim, zonder tegenstand te bieden prijs te geven, dat nooit! En ik weet zeker, dat mijnheer Brand er ook zo over denkt.

— Maar deze deur zal het toch wel uithouden, mylord, riep Henderson uit. Wij hoeven ons toch niet ongerust te maken.

— De mogelijkheid bestaat, dat zij het niet uithoudt, James, ging Raffles ernstig voort. Zij is van staal, maar hoe dik ook, staal kan men aantasten. En als zij eenmaal hier in de kelder zijn, dan heeft de rest niets meer te betekenen. Boven aan de ijzeren trap zullen zij snel in de wand het smalle deurtje vinden, dat achter de schoorsteen verborgen is en al laat ik dat op zijn plaats terugschuiven, dan zullen zij gewoon door de muur heenbreken. Dan wordt het slechts een kwestie van tijd. Maar zover zijn wij gelukkig nog lang niet en zover komt het misschien ook niet.

— Neem eens aan dat zij toch kans zien zich een weg te banen door deze stalen deur, Edward, hoe kunnen wij ons dan verder tegen hen verdedigen? vroeg Brand.

— O, daarvoor zijn nog middelen genoeg. Zij zijn nog lang niet boven, bedenkt dat wel, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Mijn hulpmiddelen zijn met deze deur niet uitgeput, gelukkig. Veel hangt echter van hun aantal af. En ga nu weg, James, zorg dat er een auto klaar staat in de garage, kant en klaar voor de reis, met het nodige bepakt. Breng ook het mechanisme in orde, waardoor het mogelijk is de brede deuren van de garage, die op straat uitkomen binnen een enkele seconde open te laten vliegen, zodat, wij,

als er daar buiten de wacht mocht worden gehouden, de bewakers kunnen verrassen. De «Zeemeeuw» ligt immers in het boothuis aan de Theemskade?

— Ja mylord.

— Dan rijdt je daar, als wij moeten vluchten als de gesmeerde bliksem heen. Ik hoop, dat het niet zover zal hoeven te komen. Ga nu!

— En als de auto klaar staat, mylord?

— Dan kom je weer hier terug. Wapen je in ieder geval.

Henderson ging weg en de beide mannen bleven alleen in de vrij ruime kelder, waar zich niets anders bevond dan het kleine schakelbord en de grote stalen valdeur, bijna twee meter hoog en ruim anderhalve meter breed.

Na enige ogenblikken in gedachten voor zich uit te hebben gekeken, zei Raffles tot Brand, die het gele lampje niet uit het oog verloor:

— Zoals altijd staat de tas met papieren toch klaar, Charles?

— Onder het bereik van je hand, in de boekenkast.

— Goed zo. Die nemen we in ieder geval mee, want met goede papieren kan men nog overal terecht. Moet ik de rol van Lord Aberdeen opgeven, dan word ik weer Lord Lister, of graaf Palmhurst, maar als ik er ditmaal nog het leven en de vrijheid afbreng, dan zal ik mijn bestaan op een andere leest moeten schoeien.

— Je spreekt alsof het al zover is, Edward. Ik denk, dat ze hier absoluut niet doorkomen.

— Dan onderschat je Irene Malkowska, antwoordde Raffles eenvoudig. Gelooft u, dat die zich zal laten weerhouden door zo 'n hinderpaal. Zij is natuurlijk niet alleen gekomen, maar met een handvol helpers, en die kiest zij niet onder de domoren en sukkels, wees daar maar zeker van.

Geruime tijd bleven de beide vrienden zwijgend heen en weer lopen, ieder verdiept in zijn eigen gedachten.

Op dat ogenblik keerde Henderson te-

rug, om te zeggen dat alles in orde was, dat de snelste auto klaar stond en dat wat koffers met kleren en geld waren gepakt. Het mechanisme, dat de beide zware deuren snel deed openzwaaien, werkte voortreffelijk.

— Ik dank je, James. Dan kunnen wij niets anders meer doen dan wachten. Heb je een wapen bij je?

— Mijn revolver, mylord, en dan dit dingetje, antwoordde Henderson en hij toonde een korte, loden knots, met riet omvlochten, een vreselijk wapen in de hand van de reus.

Langzaam verstreek de tijd. Het was bijna half vier in de ochtend, toen Raffles, die met de rug tegen de stalen deur leunde en in diepe gedachten verzonden scheen, zich oprichtte, zich snel omdraaide en zijn hand op de stalen deur legde. Hij trok zijn hand snel terug en zei op zachte toon:

— Zij zijn al bezig.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand zacht.

— Omdat ik daareven mijn hand tegen de deur heb gelegd en haar snel moest terugtrekken om me niet te branden. Zij zijn bezig de deur met een steekvlam aan te tasten en als zij goede gereedschappen hebben, kunnen zij er binnen een half uur een gat in gesmolten hebben, groot genoeg om er door te kruipen.

— Een voor een, mylord? vroeg Henderson haastig.

— Natuurlijk, James.

— Maar dat is prachtig, mylord. Dan kan ik hun een voor een een tik met mijn knuppeltje op de hersens geven en de zaak is binnen enkele minuten grondig en zonder veel leven te maken afgedaan.

— Ik ben bang van niet, James, antwoordde Raffles. Je zoudt nummer een kunnen neerslaan, maar nummer twee zou het gauw gemerkt hebben en dan zou het spel al bedorven zijn. Er zijn wel betere middelen. Laat hen maar kalm binnendringen, zij zijn nog lang niet in huis.

— En wat doen wij?

— Voorlopig nog kalm wachten. Wij hebben de tijd. Wij kunnen voorlopig toch niets doen.

De minuten verstreken en de drie mannen hielden strak het oog op de stalen deur gewend. De valdeur begon langzamerhand zo 'n hitte uit te stralen, dat men haar niet kon naderen binnen een afstand van een meter. De kleur begon te veranderen en langzaam tekende zich een donkerrode plek ter grootte van een gulden ongeveer in het midden van de deur af, die geleidelijk lichter van kleur werd en zich tevens uitbreidde.

Raffles had het licht in de kelder gedooft. Met een zacht sissend geluid smolt het staal van de deur. De ronde plek was nu heel duidelijk zichtbaar en het metaal was op die plaats zeker niet dikker dan enige millimeters. De hitte was zodanig gestegen dat de drie mannen zich nog meer hadden moeten terugtrekken, tot op de drempel van de ondergrondse werkplaats.

Nog een kwartier verliep. Plotseling werd een lichtstraal zichtbaar, zo oogverblindend wit en schel dat de drie mannen de ogen moesten sluiten; de hunne waren niet, zoals waarschijnlijk die van bandieten, door zwarte brillenglazen beschermd. Van dat tijdstip af,

dat wisten zij, zouden zij onmogelijk meer in die helse vlam kunnen kijken en binnen een kwartier zou er een gat gesmolten zijn in de deur, groot genoeg om een volwassen mens door te laten.

Waarschijnlijk zouden de bandieten het witgloeiende metaal zo snel mogelijk trachten af te koelen met zand en olie, maar het was ook denkbaar, dat zij, nu het gat eenmaal gemaakt was, rustig zouden wachten tot het metaal voldoende was afgekoeld, om zonder levensgevaar door het gat te kunnen kruipen.

Raffles en zijn beide metgezellen waren al in de werkplaats en Raffles had de zware elkenhouten deur gesloten en gegrendeld.

— Wij moeten wel retireren, zei hij kalm, er is niets aan te doen. En zo op het oog worden de hinderpalen, die wij onze vijanden in de weg kunnen leggen niet steviger. Als zij goede werktuigen hebben moeten zij deze deur binnen een kwartier kunnen openen.

— En dan mylord? vroeg Henderson ademloos.

— Dan, James, dan zullen zij er misschien spijt over voelen, dat zij het gedaan hebben, antwoordde Raffles lakoniek.

HOOFDSTUK VI

OOG IN OOG

De geheime werkplaats was zo helder verlicht dat men alle voorwerpen, de werkbanken, frasmachines, werktuigen van allerlei aard, duidelijk kon onderscheiden. Raffles liep naar het grote schakelbord, dat aan een van de betonnen muren was bevestigd en stond daar een ogenblik voor stil. Toen keerde hij naar Brand terug en zei:

— Nu zullen wij eens zien hoe de kleine verrassing werkt, die ik voor onze bezoekers heb uitgedacht. Ga maar eens mee.

Hij nam van een werkbank een voorwerp, dat er uitzag als een gasaansteker en dat bestond uit een koperen, spits toelopende roe, gevat in een heft van eboniet en dat door middel van een

lang snoer aan een der vele contactstoppen in de muur kon worden bevestigd. Uit een klein kastje nam Raffles een handschoen van dik rubber en trok die aan. Hij deed de beide lampen uit en alleen bij het licht van zijn zaklantaarn gingen de drie mannen naar de ijzeren trap. Hier doofde Raffles ook zijn lantaarn en hield het spitse uiteinde van de koperen roe op ongeveer twee decimeters afstand van de onderste traprede. Onmiddellijk sprong 'n reusachtig lichtboog tussen de treden en de koperen spits over, met een helle, blauwe vlam en onder een zacht knetterend geluid.

— Het werkt prima, zei Raffles tevreden. Niet sterk genoeg om hen te doden, maar krachtig genoeg om hen de lust tot verder gaan te benemen.

— Prachtig, maar ik heb een enkele aanmerking, zei Brand.

— Laat eens horen.

— De eerste, die de trappen aanraakt zal natuurlijk getroffen worden, maar daardoor zullen de anderen zich voor gewaarschuwd houden.

— Ik ben optimistisch genoeg, Charles, om te denken dat ik er althans twee of drie met mijn trap vang. En wij zullen nu maar niet aannemen, dat er een half regiment binnen komt dringen. Irene zal wel niet zo onverstandig zijn geweest, al te veel helpers op het oorlogspad mee te voeren.

— En als het eens politie was?

— Daar is helemaal geen sprake meer van. Stel je voor: Scotland Yard, dat gebruik zou maken van zulke middelen, om een deur te forceren. Zij zouden liever een hele week werken met breekijzers en boren, dan dit eenvoudige middel te gebruiken. Nee, het zijn wel degelijk de bandieten van de Ben-de der Raven.

— Maar zij zullen ons hier onmiddellijk zien.

— Daarvan is geen sprake. Wij zullen ons verschuilen in de grote bergkast en het licht uitdoen.

— Maar zij zullen de schakelaar gewoon omlaag drukken en weer licht ma-

ken, zodra zij hem gevonden hebben.

— Dat zou hen weinig helpen, Charles. Ik stel deze schakelaar heel eenvoudig buiten werking.

— Alles goed en wel, maar dan kun jij zelf de lampen niet meer aandoen, als je dat wilt.

— Wees daar maar niet bang voor. Op dat alles heb ik gerekend. In de grote kast zit een schakelaar, die ik alleen weet te vinden. En ik geloof, dat het langzamerhand tijd wordt om ons daar gaan te verschuilen.

— Kunnen zij het licht van deze lampen in de aangrenzende kelder zien?

— Dat is bijna onmogelijk. De elkenhouten deur sluit zo nauwkeurig in de sponning, dat geen enkel lichtstraaltje naar buiten dringt. Dat is voor ons van belang, want de bandieten moeten zolang mogelijk in de overtuiging blijven, dat zij ons kunnen verrassen.

— Wij kunnen dan ook wel wachten, tot zij deze deur aan de tand gaan voelen, meende Brand.

— Dat is misschien wel wat gevaarlijk, met een goede boor kunnen zij in een ommezien een gat in het hout hebben geboord.

— Dan maar naar de kast, antwoordde Brand.

Raffles draaide eerst de sterke lampen uit, ontstak zijn zaklantaarn, die een helder licht verspreidde en deed iets aan de schakelaar, waarna een kort tikkend geluid klonk. Raffles drukte de schakelaar enige keren op en neer, de grote lampen leken wel voorgoed uit te zijn.

In een van de wanden was de goed verborgen deur van een diepe kast, waar Raffles gewoonlijk zijn plannen en tekeningen bewaarde en ook de modellen van zijn uitvindingen. Hij opende deze deur, ging de kast binnen en onmiddellijk hadden zijn tastende vingers de tweede schakelaar gevonden. Hij haalde het kleine hefboompje over en direkt begonnen de sterke lampen weer te gloeien.

— In orde, zei Raffles met een te-

vreden glimlachje. Het werkt uitstekend.

Hij doofde de lampen weer en allen gingen de kast binnen. Raffles trok de deur dicht en overtuigde zich er toen van, dat hij haar door een enkele handbeweging, het lostrekken van een soort grendel, onmiddellijk wijd open kon doen vliegen.

— Maar nu zullen wij niets kunnen zien van wat daarbinnen gebeurt, fluisterde Brand.

— Wij zullen het niet alleen kunnen zien, wij zullen het ook uitstekend kunnen horen, zei Raffles glimlachend.

Hij wees op een soort verhoging naast de deur, bestaande uit een drietal stevige planken op sterke schragen, die in de bodem bevestigd waren. Naar deze verhoging of brug, tegen de voorwand bevestigd, liep een kleine trap, waarvan de treden met dikke lagen rubber waren bekleed, om de voetstappen volkomen te dempen.

— Wat is dat voor iets? vroeg nu Brand nieuwsgierig. Ik kende deze kast helemaal niet.

— Henderson en ik hebben dat ding gemaakt gedurende je laatste ziekte, antwoordde Raffles. Ik vond het niet de moeite waard om over te praten. En wat het betekent, dat zul je zelf zien. Verwacht echter niets bijzonders: het is uiterst simpel. Klim maar naar boven. Je zult daar, hoog in de wand, een drietal kleine kijkgaten ontdekken, niet groter dan een penny, maar meer dan voldoende groot, om de hele werkplaats te kunnen overzien, met inbegrip van de ijzeren trap naar boven en de deur, die naar de kelder leidt.

Brand klom haastig het trapje op en bij het licht van Raffles' lamp had hij al snel een drietal kleine ronde gaten in de muur ontdekt, die in schuine richting naar beneden liepen en die ongeveer twee voet van elkaar zaten. Hij keek er door, maar zag absoluut niets door de duisternis in de onderaardse werkplaats.

Raffles en Henderson beklommen op hun beurt het kleine platform en nu

stonden zij daar naast elkaar, als soldaten op een uitkijkpost.

— En hoe staat het nu met het horen, vroeg Brand op zachte toon.

— Wel, geloof je dat die gaten niet voldoende zullen zijn? vroeg Raffles. Maar nu zal ik het licht maar doven; zij zouden daar beneden zeker het schijnsel zien en ik verbeeld mij, dat ik daarnet een zwak geluid aan de deur hoorde.

Raffles doofde zijn lantaarn en nu heerste er een zo volkomen duisternis in de grote kast, dat de drie mannen onmogelijk elkaar konden zien, ofschoon zij elkaar bijna aanraakten.

— Zorg, dat je de revolvers gereed houdt, vrienden, fluisterde Raffles zacht, maar schiet niet, tenzij wij worden aangevallen en ons leven moeten verdedigen.

Toen werd het volkomen stil. Heel zacht klonk een ogenblik later het krassend geluid van metaal op metaal. Er werd aan het slot van de zware deur gemorreld. Daarop klonk een geluid dat Raffles met zijn uitstekend geoefend oor onmiddellijk herkende: het was het geluid van een zaag door hout.

— Zij kiezen het eenvoudigste middel, zei Raffles zacht. Het paneel is altijd de zwakke plek van een deur.

— Maar de deur is toch met ijzeren bouten beslagen.

— Maar toch niet over de hele oppervlakte. En het is voor hen voldoende, als zij dicht bij het slot een opening maken, groot genoeg om er de arm door te kunnen steken en de grendels te kunnen terugschuiven. Maar stil nu, geen woord meer.

Het zingend geluid had opgehouden. Toen klonk weer het heldere metalen geluid, alsof er met een looper in een slot werd rondgetast. Wéér een ander geluid: het langzaam schuivend geluid van de zware grendels, die werden teruggetrokken.

Raffles bracht zijn oog voor de opening, die aan deze kant van de kast kenbaar was aan een ring van lichtende verf, waarmee men ook cijfers en

wijzers op cijferplaten van de horloges bestrijkt, om ook in het donker te kunnen zien hoe laat het is.

Een zwak schijnsel was op dat tijdstip tot in de geheime werkplaats doorgedrongen, komende uit de richting van de eikenhouten deur. En nu werd dat schijnsel nog sterker: de deur draaide op haar hengsels.

De drie mannen, die met gespannen aandacht door hun kijkkasten tuurden, zagen enige vage gestalten, nog moeilijk te onderkennen, daar twee van hen een sterke zaklantaarn droegen, waarvan het schijnsel de drie verborgen mannen een beetje verblindde, zodat zij de bijzonderheden van het groepje, dat daar stil achter de geopende deur stond, niet goed konden waarnemen.

Maar nu kwamen de indringers dichterbij. Zij verdeelden zich en Raffles en zijn metgezellen konden duidelijk zien, dat het licht van de lantaarns weerkaatste in de glinsterende lopen van twee revolvers.

En plotseling zag Raffles de vrouw. Zij liep voorop en heel onduidelijk kon Raffles het sissend fluisteren van haar stem horen. Het was duidelijk, dat zij de aanvoester was en dat de anderen haar blindelings volgden.

— Het is dus zoals ik dacht, fluisterde Raffles voor zich heen. Nu, het spel is begonnen en het moest vannacht worden uitgemaakt wie de meeste troeven in handen heeft en wie ze op het goede ogenblik weet uit te spelen.

Het was duidelijk, dat de bandieten op dat ogenblik bezig waren de werkplaats in alle richtingen te doorzoeken.

Een paar van hen liepen langs de muur, waarin zich de deur van de kast bevond, maar Raffles koesterde niet de minste vrees, dat zij ze bij deze onvoldoende verlichting zouden ontdekken. Daarop kwamen de bandieten in het midden van de werkplaats weer bij elkaar en schenen een ogenblik te beradslagen. Zij gingen opnieuw uiteen en klaarblijkelijk zochten zij naar de schakelaar van de beide sterke lampen,

die dicht bij de tamelijk hoge zoldering hingen en die zij natuurlijk al hadden ontdekt. Zij vonden de schakelaar en drukten hem neer. De lampen bleven gedoofd. De bandieten waren blijkbaar van oordeel, dat de leiding defect was en bemoeiden zich verder niet met de schakelaar. Er werd alleen nog een derde lantaarn ontstoken en nu was het ook licht genoeg, om vrij duidelijk te kunnen zien.

Maar Irene scheen niet van plan te zijn zich lang te bemoeien met wat er in deze werkplaats te zien was. Volgens haar was het geen schuilplaats waar iemand zich kon verbergen en haar scherpe blik had de ijzeren trap al gezien, die naar boven liep. Weer klonk het scherpe gefluister van haar stem en zij en haar vijf metgezellen begaven zich naar de voet van de trap.

Nu was het tijd om op te treden. Raffles fluisterde Brand zacht iets in, deze bracht het bevel over aan Henderson en Raffles bleef alleen achter op de verhoging, terwijl Brand en de reus voorzichtig naar beneden gingen, klaar om de deur op het eerste bevel te doen openvliegen en de lampen aan te knippen. Raffles keek door het gat en zag hoe het zestal de trap genaderd was.

De vrouw liep voorop en Delmont volgde haar op de voet. Irene Malkowska, zich van geen gevaar bewust, zette de voet op de onderste trede van de trap. Zij uitte een zwakke kreet en als door de bliksem getroffen, stortte zij op de vloer neer, waarbij haar voet echter met de trap in aanraking bleef.

Verschrikt boog Delmont zich over haar heen en schudde haar bij de arm. En op hetzelfde ogenblik, alsof de bliksem hem had neergeveld, viel hij over haar heen en bleef roerloos liggen. Met een schorre kreet van woede weken de overige bandieten terug.

En zacht klonk de stem van Raffles:

— Vooruit!

Brand haalde de kleine hefboom over en de deur vloeg open. Tegelijkertijd drukte Henderson de schakelaar neer en de werkplaats baadde in een zee van

licht. Met Raffles, die snel het trapje was afgedaald, stormden de twee mannen binnen.

De afstand tussen hen en de bandieten bedroeg ten hoogste tien passen en de kerels waren zo verbluft, dat zij het nadeel helemaal aan hun kant hadden.

Henderson velde een van hen met één enkele slag van zijn loden knuppel en trof met zijn blote vuist bijna tegelijkertijd een van de anderen met zoveel kracht tegen de kaak, dat de man als een blok op de betonnen vloer neerstortte. De derde man, die het eerst van zijn schrik hersteld was, slaakte een gebrul van woede en vuurde op Raffles. De kogel ging zo rakelings langs hem heen, dat zijn kieren doorboord werden, maar voor een tweede schot had de bandiet geen tijd, want Brand vuurde dadelijk terug en diens kogel verbrijzelde de rechterhand van de bandiet, die de revolver omklemd hield. De zesde man, die het hopeloze van de strijd wel inzag, liet zijn revolver vallen en stak langzaam de handen op, dat hij zich over gaf.

— Het schijnt dus werkelijk niet voor heden te zijn, mompelde Raffles vergenoegd. En nu zullen wij maar eens gauw opruiming gaan houden.

— Waar moeten wij met het zoodje heen, mylord? vroeg Henderson met een grimmige blik op de enige bandiet, die er volkomen heelhuids was afgekomen.

— Zij moeten naar het huis in de Victoria Street, James, antwoordde Raffles, die direkt de hefboom had overgehaald, zodat de trap weer stroomloos was gemaakt. Het spreekt van zelf, dat ik hen niet hier kan houden.

— En dan? vroeg Brand.

— Dan lever ik hen natuurlijk aan de politie over.

— Mooi! En dan zullen zij dadelijk het geheim van de gang verraden en een uur later wordt je gearresteerd.

Raffles dacht een ogenblik na en zei toen:

— Je hebt gelijk, Charles, en toch kan ik er niet aan denken, die kerels

vrij te laten gaan en vooral dit boosaardige canaille niet, dat mij dodelijk haat. Want ook zij zouden bij de eerste de beste gelegenheid hun poging herhalen, om in mijn huis binnen te dringen en dan misschien met meer succes. En daarom, beste kerel, zal ik mijn tunnel moeten offeren. Nog vandaag moet alles gedaan worden, om het onmogelijk te maken, dat hij wordt gevonden. Het is jammer van mijn huis in de Victoria Street, maar het is nu eenmaal niet anders en wij hebben alle reden om blij te zijn dat wij er nog zo goed van af zijn gekomen. Maar in de eerste plaats moet dit edele zestal weer worden teruggebracht.

— Ik zou maar voorzichtig zijn; er kon daar wel eens iemand zijn achtergelaten om de wacht te houden, antwoordde Brand, met een zorgvolle uitdrukking op zijn gezicht.

Weer verzonk Raffles in nadenken en na enige ogenblikken zei hij:

— Je hebt gelijk. Van die kant dreigt ons nog gevaar. Wij zullen deze kerels eerst binden en dan ga je je met Henderson overtuigen hoe de zaken daarginds staan. Neem de maatregelen, die je het beste vindt en keer dan met het elektrische wagentje terug, dan kan dit edele gezelschap in zijn geheel binnen een kwartier zijn overgebracht. Het spijt mij, dat ik je nog meer van nachtrust beroof.

— Wie denkt daar nu aan? riep nu Brand verontwaardigd uit. Het gaat nu toch om onze veiligheid. Laten wij dadelijk aan de gang gaan.

Beginnende met de niet gewonde bandiet, werden alle indringers stevig geboeid. Raffles zelf verbond de doorschoten hand van zijn aanvaller, alvorens deze werd gekneveld. Allen werden op een rij naast elkaar op de grond gelegd en toen dit gebeurd was zei Raffles:

— Ga nu gauw. Het is jammer van het tijdverlies, maar ik durf het wagentje niet automatisch hierheen te laten komen, want dan zouden de bandieten misschien daar dadelijk aan de haal

gaan en het bestaan van de tunnel uit wraak aan de politie verraden.

Zonder tijd te verliezen en na hun revolvers te hebben nagekeken, verlieten Brand en Henderson ijlings de werkplaats door de vernielde deur, lieten de valdeur omhoog gaan en verdwenen in de tunnel.

Raffles had een stoel genomen, ging er op zitten, stak een sigaret aan, sloeg zijn ene been over het andere en wachtte geduldig.

Hij keek aandachtig naar Irene Malkowska, wier ene schoen bijna helemaal verbrand was, terwijl een vrij diepe wond in de voet haar kous rood had gekleurd. Hij stond op, ging naar een wandkastje, opende het en nam uit een kleine huisapoteek een flesje met een kleurloze vloeistof gevuld, waarmee hij naar de bewusteloze vrouw terugkeerde. Hij hield haar het ontkurkte flesje onder de neus, ging het weer wegzetten en ging weer zitten.

Er was omstreeks een half uur verlopen, toen de gewonde vrouw langzaam en als met moeite de ogen opsloeg en met een verwilderde blik rondkeek. Toen bleven haar ogen op Raffles gevestigd, die op geen vijf passen afstand van haar zat en kalm zijn sigaret rookte.

— Ik hoop dat de rook u niet hindert, madame? vroeg Raffles hoffelijk.

Irene antwoordde niet, maar keek Raffles aan met een blik van zo 'n woeste haat, dat zelfs menig moedig man er voor zou hebben gesidderd.

Raffles echter haalde koeltjes de schouders op en sprak:

— Het is begrijpelijk, madame, dat u jegens mij op dit ogenblik met weinig vriendschappelijke gevoelens bezielde bent. U hebt vannacht een hoog spel gespeeld en u zult moeten toestemmen

dat het verloren is.

— Misschien, zei Irene kortaf.

— Misschien? Zou u dwaas genoeg zijn, om te durven volhouden, dat de winst aan uw kant is? Zou u dus durven beweren dat u weet onder welk huis, ja in welke straat u nu bent?

— Ik weet het niet, maar later zal ik het uitvinden, al moest ik er weken, al moest ik er maanden op wachten, siste de vrouw.

— Het zou verloren tijd zijn, madame, antwoordde Raffles bedaard. Want een groot gedeelte van deze tunnel zal de volgende nacht al niet meer bestaan. Ik zal een ineenstorting veroorzaken in de kelder van mijn huis in de Victoria Street en over een lengte van tien meter zal de tunnel grondig worden verwoest, zodat zelfs de knapste koppen het begin onmogelijk zouden kunnen terugvinden, wanneer zij tenminste niet twintig of dertig huizen in de omtrek zouden doorzoeken, wat de kelders betreft en ze daar tot een grote diepte zouden uitgraven. En dan nog zou er weinig gevonden zijn, want ik zal beton in mijn tunnel storten, een betonnen muur van tien, mijnentwege van twintig meters dikte en ik geloof niet, dat men daar zo gemakkelijk doorheen zal komen. Kortom, nu ik u in mijn macht heb, voel ik mij volkomen gerust.

— En, wat denkt u met mij te doen? vroeg Irene, terwijl zij Raffles een loerende blik toewierp.

— Vraagt u dat nog? riep Raffles nijdig uit. Wel madame, morgen wordt u aan de politie overgeleverd, zodra ik voor mijn eigen veiligheid gezorgd heb.

— Aan de Londense politie? herhaalde de vrouw langzaam, terwijl er een vreemde glimlach om haar lippen verscheen. Nu, John Raffles, dan zullen wij toch eens zien, wie het laatst lacht.

HOOFDSTUK VII

WIE HET LAATST LACHTE

Er waren vier dagen verlopen sinds de nachtelijke gebeurtenis in de geheime werkplaats van Raffles.

Henderson en Brand waren erin geslaagd, de bewaker van het luik bij verrassing te overvallen en een half uur daarna was het hele gezelschap bandieten met het elektrische wagentje veilig overgebracht naar het huis in de Victoria Street en daar voorlopig opgeborgen, onder bewaking van Charles Brand.

Raffles had onmiddellijk de nodige maatregelen genomen, om de tunnel onvindbaar te maken, want hij begreep maar al te goed, dat hij deze kostbare verbindingsweg nu moest prijs geven, daar vroeg of laat de bandieten zeker hun pogingen zouden herhalen, om te zien wat er aan het andere einde te vinden was.

Op enige afstand van de kelder van het oude huis werden achtereenvolgens, op bijna dertig meter onder de grond, zwakke ontploffingen teweeg gebracht, die tengevolge hadden, dat de tunnel over een afstand van bijna twintig meter inzakte en met aarde en puin werd gevuld. Deze eenvoudige versperring zou al zeker vele maanden vergen, om haar weer op te ruimen.

Maar dit was voor Raffles niet voldoende. Met behulp van Henderson metelde hij de muur van de kelder, waarin zich de schuifdeur bevond, met bakstenen dicht en vernielde het mechanisme, zodat het heel moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn, de zware deur weer in beweging te brengen. Wat het betonstorten betreft, daarmee had hij nu de

tijd en die zou voldoende zijn, elk gevaar in de toekomst te voorkomen.

Pas toen dit werk klaar was, ging Raffles er toe over, de bandieten aan de justitie uit te leveren. Het middel was heel eenvoudig. Hij belde Scotland Yard in zijn huis in de Cromwell Street op en deelde haar mee, dat zij in het huis in de Victoria Street enige boeven zou aantreffen, in wie zij zeker sterk geïnteresseerd zouden zijn.

Vijf minuten tevoren had Brand zijn post als bewaker verlaten en zag uit een schuilhoek toe hoe een grote politie-auto voor het huis stilhield en hoe de bandieten een voor een naar buiten werden geleid, met Irene Malkowska aan het hoofd.

Maar Raffles vergiste zich, als hij dacht, dat hiermee de zaak voor hem zou zijn afgelopen. Want tot zijn niet geringe verbazing las hij op de ochtend van de dag, die op de arrestatie volgde, het volgende bericht in de «Times»:

De arrestatie van de artieste Irene Malkowska schijnt aan een betreurenswaardige vergissing te moeten worden toegeschreven.

Naar ons ter ore kwam bevond de jonge vrouw zich slechts door een noodlottige samenloop van omstandigheden in gezelschap van Delmont en Keylock Buck. Haar onschuld in deze zaak is voldoende gebleken en men heeft Irene Malkowska vanochtend weer op vrije voeten gesteld.

Toen Raffles het bericht hardop had voorgelezen aan Charles Brand, slaakte

deze een kreet van verbazing en woede en riep uit:

— Wat is dat nu voor krankzinnigheid? Zij had nog altijd een appeltje te schillen met onze justitie.

— Dat staat boven iedere twijfel, Charles.

— Waarom laten zij haar dan gaan?

— Dat is mij ook en raadsel. Of liever, het is misschien minder raadselachtig dan het schijnt. Irene Malkowska heeft hoge, zeer hoge en ook zeer invloedrijke relaties. Zij is de minnares geweest van een man, die een plaats heeft bekleed in een van de kabinetten en daar zij een sluwe vrouw is, zal zij er misschien wel voor gezorgd hebben, die hoge heer in haar macht te krijgen.

— Is iets dergelijks in ons land mogelijk?

— Zo goed als in ieder ander land, beste kerel, antwoordde Raffles koeltjes. Maar al te vaak regeert de vrouw een land en niet de mannen, en het ongelukkige is, dat die vrouwen juist niet van dat soort zijn, die wij ons, bijvoorbeeld, als zuster of als echtgenote zouden wenssen.

— Maar dan moeten wij weer van voren af aan beginnen, riep Brand nijdig. Zij zal natuurlijk dadelijk aanstalten maken om haar plan weer op te vatten, waar zij het een paar dagen geleden heeft moeten laten varen.

— Ditmaal zal ik proberen haar voor te zijn, Charles, hernam Raffles rustig. Ik ken een land, waar men haar ook zoekt wegens een heel ernstig misdrijf en waar zeker geen bevooroordeeld en invloedrijk, hooggeplaatst man ten hare gunste zal optreden. Dat land is Frankrijk. De vrouw wordt in Parijs al enige tijd gezocht en zij zal wel voor een paar jaartjes worden opgeborgen, als de Parijse politie er in slaagt, haar weer te pakken te krijgen.

— Alles goed en wel, maar je denkt toch niet, dat zij van plan is naar Parijs te gaan?

— Dat is inderdaad niet waarschijnlijk, maar zij zou er, bijvoorbeeld, heen

kunnen gaan tegen haar zin. Kortom, Charles, ik wil proberen, mij van haar meester temaken.

— En verondersteld, dat je dat lukt, riep Brand hoofdschuddend. Je wilt mij toch niet wijsmaken, dat het mogelijk zou zijn, de vrouw naar Parijs over te brengen tegen haar zin, zonder dat dit uitlekt? Zij zou toch de eerste de beste aanspreken en je kunt haar toch moeilijk knevelen. Je kunt haar op de boot ook niet wegstoppen, of je voor dektieve uitgeven.

— O, die moeilijkheden zouden te omzeilen zijn. Ik zou mij heel goed voor een Frans rechercheur kunnen laten doorgaan en zeggen, dat de vrouw niet goed bij het hoofd was en mij voor Raffles verslijt. Maar ik kan mij al die moeite besparen, want ik ben beslist niet van plan mij van een boot te bedienen. Als ik er in slaag, mij van haar meester te maken, van de vrouw, die mij naar het leven staat, dan breng ik haar eenvoudig in een gestolen auto naar een plek, waar jij met onze machine wacht en de rest is kinderwerk.

— Dat klinkt tenminste beter. Ik kan alleen maar niet goed inzien, hoe wij haar te pakken zullen krijgen. Misschien heeft zij haar hoge beschermer wel een belofte moeten doen het land te verlaten.

— Als dat het geval is, des te beter, dan loop ik tenminste geen gevaar meer, op een goede dag door dit gevaarlijke canaille overhoop te worden gestoken.

— Wanneer wil je dat plan ten uitvoer brengen?

— Zo gauw mogelijk. Nu is er nog tijd, morgen kan het misschien al te laat zijn.

— Weet je waar zij woont?

— Nee, maar er bestaat iemand, die mij haar adres wel gauw zal kunnen bezorgen, al is het dan ook tegen zijn wil.

— Wie is dat?

— De kelner uit de Carlton Bar, die haar heel goed moet hebben gekend, naar uit alles blijkt. Hij is natuurlijk

vrij gelopen, omdat het niet zo gemakkelijk te bewijzen zal zijn, dat hij tot dezelfde bende behoort. Wij zullen die vriend zorgvuldig volgen en vroeg of laat zal hij met die vrouw wel weer in contact treden.

— En als je haar adres ontdekt hebt?

— Dan zal de rest niet zo heel moeilijk zijn. Er moet dan een of ander middel bedacht worden om haar in onze auto te lokken. Ga in ieder geval Henderson maar vast waarschuwen en zeg hem, dat hij zorgt, met de auto ieder ogenblik tot mijn beschikking te zijn. Wat mij betreft, ik ga mij dadelijk stevig vermommen, zodat zelfs Irene mij niet zal herkennen. Direct daarna ga ik op weg naar de bar, om daar onze kelner te bespieden, als hij er tenminste nog altijd is.

Het was diezelfde avond omstreeks tien uur, toen er een gewone taxi stopte voor het hotel, waarin Irene Malkowska haar intrek had genomen.

Er stapte een man uit, die snel het hotel binnen ging en een briefje aan de portier gaf, nadat hij zich vergewist had, dat de jonge vrouw op haar kamer was, maar op het punt stond, uit te gaan.

Daarop ging hij weer in de auto zitten die bleef wachten.

De portier gaf het briefje over aan een bell-boy, die het weer gaf aan een van de kamermisjes. Het meisje klopte op de deur van de kamer, waar Irene Malkowska woonde en zei:

— Daar is een briefje voor u, mevrouw.

— Kom maar binnen en geef het mij, zei een stem op ongeduldige toon.

Het meisje ging naar binnen en gaf Irene het briefje.

De jonge vrouw, gekleed met hoed en mantel en die juist bezig was, haar handschoenen dicht te knopen, draaide het briefje om en om en vroeg toen:

— Wordt er op antwoord gewacht?

— Niet dat ik weet, madame.

Een ogenblik scheen de jonge vrouw besluiteloos te staan en toen scheurde zij met een haastige beweging de en-

veloppe stuk en las snel deze paar woorden.

Kom dadelijk bij mij in de auto, waarin ik voor de deur op je wacht. Er zit onweer in de lucht. Treuzel niet, maar haast je, Bunny.

Irene haalde ongeduldig de schouders op en mompelde voor zich heen:

— Die bange haas. Welk gevaar zou mij hier in Londen nu nog kunnen bedreigen? Zij zullen wel zo verstandig zijn, mij niet opnieuw te arresteren. Mijn geduld kon wel eens uitgeput raken en... ik zou dingen kunnen vertellen, die heel onaangenaam zouden zijn voor zekere deftige en invloedrijke politici hier te lande; des te onaangename, nu de verkiezingen voor de deur staan.

Daarop wendde zij zich tot het kamermisje, dat was blijven wachten, en zei:

— Het is goed, ik kom dadelijk.

Het meisje ging weg en Irene wierp nog een laatste blik in de spiegel, verschikte wat aan haar kapsel, knoopte haar handschoenen dicht en verliet toen pas de kamer, zonder zich te haasten; zij was al te zeker van haar zaak.

Zij daalde de trap af, stond nog even stil om een paar woorden te wisselen met de gerant, die vol bewondering de rijzige vrouw nakeek en liep de hall in.

Zij kon buiten de draaideur de auto zien staan, die blijkbaar op haar wachtte.

Een ogenblik bleef zij wantrouwend op dezelfde plek staan, maar toen zij het gezicht van Bunny, de kelner, zag, die ongeduldig naar buiten scheen te kijken, ging zij naar de auto, waarvan het portier al van binnen voor haar werd opgehouden.

Zij had nauwelijks haar voeten op de treeplank gezet of de wagen werd gestart en reed met grote snelheid weg, terwijl het portier dichtklapte.

— Wil je me nu eens dadelijk zeggen, wat die onzinige waarschuwing te betekenen heeft, Bunny? vroeg Irene nijdig, terwijl zij zich tot de kelner

wendde, die zwiiggend in zijn hoekje was blijven zitten en niet eens scheen te hebben gemerkt, dat de jonge vrouw naast hem had plaats genomen.

Daar de jongeman geen antwoord gaf, ging Irene ongeduldig verder:

— Wat is er gebeurd? Waarvoor moet ik bang zijn? Is er iets met Raffles? Spant hij mij soms een valstrik? Laat hij voor mij uitkijken, dat is alles wat ik te zeggen heb. Maar waarom antwoordt je me niet? Waarom zit je daar alsof je geen tien kunt tellen?

Daar Bunny nog geen antwoord gaf, schudde de vrouw hem ruw bij de arm heen en weer...

En op hetzelfde ogenblik viel Bunny dwars over haar schoot, alsof hij was flauw gevallen.

Irene uitte een luide kreet van woede en schrik:

— Een pop! Vervloekt, wat moet dat betekenen?

Er kwam leven onder een van de banken en een stem zei:

— Dat moet betekenen, madame Malkowska, dat u van dit ogenblik af in mijn macht bent en beter zou doen uw loopbaan voorlopig als geëindigd te beschouwen.

En Raffles gleed als een aal onder de bank, tegenover de vrouw te voorschijn, met een revolver in de vuist.

Een enkele beweging was voldoende om aan weerskanten de gordijntjes te laten vallen; de auto was nu alleen nog verlicht door een klein gloeilampje aan de voorkant.

In een opwelling van dolle woede wilde Irene zich op haar doodsvijand werpen.

Raffles echter wierp haar met kracht van zich af en de revolver sprak een al te duidelijke taal.

Toen probeerde zij een van de portieren te openen, om naar buiten op straat te springen, op gevaar af armen en benen te breken.

Het portier echter was dicht en ondanks haar rukken kon zij er geen beweging in krijgen...

Toen begon Raffles opnieuw:

— U kunt zich alle moeite besparen, Irene Malkowska. Mijn maatregelen zijn goed genomen. Hoe vond u de grap met de pop? Was zij niet leuk? U moet weten, dat ik vanmiddag toevallig langs de uitstalling van een herenmodezaak kwam, die onder zijn winkelpoppen er een had, die frappant veel leek op de heer Bunny, de kelner uit de Carlton Bar. Ik kocht het ding en ik mag tevreden zijn over het resultaat. Het overtrof mijn stoutste verwachtingen. Wat het origineel betreft, uw vriend zit veilig op zijn post en bedient ijverig de dames en de heren bezoekers. U hoeft u om hem geen zorgen te maken.

De vrouw had Raffles met een blik van dodelijke haat aangekeken en vroeg nu, terwijl de woorden sissend over haar bleke lippen kwamen:

— Wat ben u met mij van plan?

— Dat zult u gauw genoeg zien, antwoordde Raffles kort.

— U wilt mij zeker uit de weg ruimen? vroeg de vrouw op verachtelijke toon.

Raffles haalde alleen maar de schouders op en antwoordde:

— Die vraag beschaamt u meer, dan zij het mij doet. U kent mij dus nog slecht, zie ik. Nee, uw dood wil ik niet, al zou u die misschien van de hand van de beul dubbel en dwars verdiend hebben. U hebt meer misdaden gepleegd, dan waar de officiële politie van weet en als ik spreken wilde...

Hij wierp Irene een veelbetekenende blik toe en ging verder:

— Maar het is mij voldoende, als u voor enige tijd aan de circulatie wordt onttrokken. De Engelse Justitie spaart u om een reden, die ik niet nader wil onderzoeken en die mij ook weinig interesseert. Maar de Parijse politie heeft geen reden hoegenaamd om u te ontzien. Ik weet, dat zij u zoekt, al een paar jaar. Daar breng ik u nu heen en gij zult daar uw straf boeten, en dank de hemel, dat u er zo afkomt, laaghartig, diep gezonken sujet. Aan u is niets...

meer te verbeteren ; u bent misdadigster, omdat uw ziel er u toe dwingt.

Irene liet een hysterisch lachje horen en riep woest :

— Raffles, de zedepreker. Raffles het heilige boontje. De man, die miljoenen heeft gestolen.

— Gestolen, ja, vermoord nooit. Geen lage daad heb ik mij zelf te verwijten, geen daad, waarvoor een gentleman zich zou moeten schamen. Wat ik deed, dat deed ik voor anderen en u weet dat even goed als ik zelf. Maar genoeg hierover, u begrijpt dat toch niet.

En voor Irene Malkowska goed begreep wat Raffles van plan was, had hij haar een doek met een bedwelmende stof bliksemsnel op de mond gedrukt.

De vrouw zwaaide even wild met de armen, die echter dadelijk slap naast haar neergleden. Zij was bewusteloos.

De tocht duurde nog ruim twee uren. Toen was de grens van de wereldstad bereikt. De auto sloeg een brede landweg in, die spaarzaam werd verlicht door de weinige lantaarns. De huizen werden zeldzamer en eindelijk bereikte de auto een grote vlakte, die zich uitstreckte zover het oog reikte. Toen stopte de wagen.

Raffles stapte uit en tilde het slappe lichaam van de bewusteloze vrouw uit de auto. Hij legde haar opzij van de verlaten weg en keek op zijn horloge.

— Wij zijn net op tijd, James, zei hij zacht, Mijnheer Brand kan over vijf minuten met de machine geland zijn.

— Kan het geen gevaar, mylord, met die duisternis ? vroeg de reus een weinig bezorgd.

— Totaal niet, James, zei Raffles. Mijnheer Brand kent deze streek op zijn duimpje en zou desnoods met gesloten ogen kunnen landen. De maan schijnt, het veld is groot, bomen zijn er niet en wij kunnen hem ten overvloede direkt, nadat wij de motor gehoord hebben, het sein geven. Ik geloof, dat ik de « Duivel der Lucht » al hoor aankomen.

Inderdaad, in de verte klonk het gebrom van een vliegtuigmotor. Raffles had een van de lantaarns van de auto zodanig gedraaid, dat de krachtige lichtbundel rechtstandig naar boven scheen en zo een baken vormde voor Brand, die snel naderde, gezeten achter de stuurknuppel van Raffles' wonderbaarlijke machine.

Vijf minuten later streek de « Duivel der Lucht » zacht als een meeuw op de vlakte neer.

Snel droeg Henderson in zijn armen de bewusteloze vrouw naar de cockpit, terwijl Raffles bij de auto de wacht hield. Daarna keerde hij terug, sprong achter het stuur van de auto en reed snel weg, nadat Raffles hem had meegedeeld dat hij dezelfde nacht nog zou terug zijn.

Geen volle twintig minuten later werd Irene Malkowska, nog altijd bewusteloos, door Raffles neergelegd op een bank in het Bois de Boulogne, dicht bij Parijs en, achter een dikke boom verscholen, bleef hij wachten, tot een telefonisch gewaarschuwde afdeling van de Sureté de misdadige vrouw had gevonden, met het verklarend briefje, dat Raffles op haar borst had gespeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DIPLOMATIEKE CHANTAGE

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,—/de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266